

ΥΠΟΥΚΕΙΟ

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑΙ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΑ ΔΡΧ. 112.000.000

ΟΡΟΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΩΝ

ΕΙΣ ΔΡΑΧΜΑΣ

Έν ὄψει πρὸς 4 ο/ο
Μὲ 15 ἡμέρων προειδοποίησιν > 4 1/4 ο/ο
Ταμειυτήριον
μέχρι Δρ. 100.000. > 5 ο/ο

ΕΙΣ ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑ ΕΠΙ:

Λονδίνου ἐν ὄψει πρὸς 4 ο/ο
> ἐπὶ προθεσμίᾳ 6 μην. > 4 1/2 ο/ο
Νέας Ὑόρκης ἐν ὄψει > 4 ο/ο
Παρισίων > 4 ο/ο

ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ

τὴν ἀρίστην
ΟΔΟΝΤΟΠΑΣΤΑΝ

DOCTEUR PIERRE

Διότι:
Λευκαίνει τὰ δόντια
Τονώνει τὰ οὖλα καὶ
δὲν φθείρει τὸ ΣΜΑΛΤΟ
ὡς μὴ περιέχουσιν

ΣΑΠΩΝΑ

MAISON

DU

DOCTEUR PIERRE

PARIS-NANTERRE

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΧΟΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ:

ΚΡΙΘΝΑΣ ΚΑΙ ΘΕΟΧΑΡΗΣ

ΡΟΜΒΗΣ 18-ΑΘΗΝΑΙ

Κυρίες!
Βαμνάζετε μόνον τὰς γορε-
ματὰς εἰς μερμερικὴν βα-
φήν μαρκᾶς "ARTI" καὶ οὕ-
τως γίνονται λευκά.

LA GIOVANOTTA

(Η ΤΖΙΟΒΑΝΟΤΤΑ)

Βαφή τριχῶν.—Ανωτέρα ὀλων.

Ἐχει τεραστίαν κατανάλωσιν παντοῦ διότι εἶνε στιγμιαία, εἶνε

ἀβλαβής, εἶνε εὐθηνή.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ δύο δωμάτια καὶ κουζίνα. Πληροφορία στὰ
γραφεῖα μας.

ΑΥ ΠΡΙΝΤΕΡ

ΑΔΕΛΦΟΝ ΜΟΥΤΣΟΠΟΥΛΟΥ

ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ ΑΡΙΘ. 42

Υφάσματα μεταξωτά καὶ
λίνα, νεωτερισμοί, ἐκτε-
λεσθέντες καὶ πολυτελείας
ρέλαβε τὸ ΠΡΙΝΤΕΡ
Κ. ΑΦΩΝ ΜΟΥΤΣΟΠΟΥΛΟΥ

Κ. ΚΟΛΛΙΤΣΙΔΗΣ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ-ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ

ΟΔΟΣ ΑΧΑΡΩΝ 170α

12 Μαΐου 1927

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

425

ΕΛΛΗΝΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΤΟΥ Κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

Σ ΠΑΡΑΓΜΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Εἶχαν μυριαστὴ πᾶς ἡ γυναῖκα τοῦ ἦσαν φευγάτη, μὰ κανεῖς
δὲν φανταζότανε τὴν ἀλήθεια. Νόμιζαν πᾶς τὰς τσιγκρίσι
καὶ πᾶς ἡ Ἄννα εἶχε πάει ἴσως ταξιδάκι ὡς τὴν ἐπαρχία, στους
κουσὲς τῆς...

Ὅλη τὴ νύχτα τὸ παιδί τοῦ φλογίζονταν ἀπ' τὸν πυρετό. Ὁ
κύριος Ζαχαρίας ἀκουμποῦσε καὶ τότε τὸ μάγουλό του στὸ μετωπὸ
τοῦ καὶ ἀποτραβόταν γεμάτος ἀπελπισία. Τὸ μικρὸ πνεῦμα, τὰ
μαῖα τοῦ ἦσαν θολά, ἡ πνοὴ τοῦ σφουριχτή... Ὁ κύριος Ζαχαρίας
δὲν ἔβλεπε κατὰ στυγερὸν τὴν ἰσχυρὰν, φουσκωτὴν δύναμιν οὐδὲν
ἐν τῷ πλακωνόντων τοῦ στήθους... Ἡ δυστυχία τοῦ ἦσαν μεγαλει-
στη ἀπ' τὴς δυνάμεις τοῦ, δὲν ἔμοιαζε πρὸς τὴν βασιλίσσιν...

Τὸ πρῶτ' οὗ πῆγε ὁ γυιὰς κρεμάστηκε ἀπ' αὐτοῦ τὸν μὲ
βουρκομένη ματρία, ζητιανεύοντας μὴ παραγορῇ λέξι, λιγὴ ἐλπίδα...
Ὁ γυιὰς τὸν παραγορῆσε ὅπως ἔμοιαζε καὶ ἔφυγε βιαστικὸς, θε-
λῶντας νὰ προφύγῃ καὶ τοὺς ἄλλους ἀρρώστους τοῦ.

Ὁ Ζαχαρίας ξανάταξε τὰς νύχτας νὰ πηγαίνει στὸ γραφεῖο τοῦ, ἔ-
πειτα καὶ στὸ σπίτι, βουβὸς καὶ λυπημένος, πλάι στ' ἀρρωστο παιδί
τοῦ. Σαραζόταν ἡ καρδιά τοῦ καὶ τὸ βλέπει νὰ ὀψοφρῇ ἔτσι, χω-
ρὶς νὰ μπορῇ νὰ τοῦ χαρὴ τίποτα, πολλὰς φορὲς σηκώνε τὰ μαῖα
τοῦ πρὸς τὸν ἴδιον καὶ μοιροῦνται φρικτὰ παρανοὰ στὸ Θεο, πνιμὲν ἀ-
σπαστοῦτος καὶ ἀδιάφορος στὰ βασάνα τοῦ.

Πολλὰς φορὲς εἶχε πρὸς καθότανε πλάι στ' ἀρρωστο παιδί τοῦ,
καθότανε ἐλαφρὸν σὰν ἀλιεμένος, ἀρῶντο τὸ καπέλλο τοῦ στὸ
κεφάλι καὶ ἔφυγε γὰρ νὰ τρέξῃ σὰν κνηρὸς στυγερὸς μικροῦτος δρό-
μου, ἔχοντας ἀνάγκη ἀέρος, νομίζοντας πᾶς κατὰ βαρὺ ἐλλακῶν
τὴν καρδιά τοῦ καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ...

Ἐρχόντουσαν στιγμὲς ποὶ ἀπολησμονοῦσε ὁλότελα τὴν γυναῖκα
τοῦ, σὰν νὰ μὴν ὤνῃ ποτε, σὰν νὰ μὴν τὴν γινώσκῃ ποτε, σὰν
νὰ μὴ τὸν πότισε τόσο καὶ τόσο φαρμάκια.

Τὸ τὴ θύμωζαν μολαταῦτα ταχυτὰ οἱ γείτονες καὶ οἱ φίλοι.
Ἔβλεπον τὸ παιδί τοῦ ἦσαν ἀρρωστο καὶ κοντὺ στὴ μὴ ἐρωτησι
ὄχι καὶ ἄλλῃ, γὰρ κείνη:

— Ἄννα, ἦ Ἄννα;
Γὰρ νὰ γινώσκῃς ἀπ' τὴν περιέργεια τοῦ κόσμου, γὰρ νὰ λυτρωθῇ
ἀπ' τὴν τροπὴ τοῦ δοκιμαζέ καὶ στιγμῇ, ἀναγκάστηκε νὰ δημι-
ουργῇ ἕνα ἀκόμα ψέμα:

— Ἡ Ἄννα... Ὁ Θεὸς μου!... Μὴ τὰ ρωτᾶτε, πάει νὰ τρελλαθῇ!..
Πλῆθος στὴ σκάλα τῆς θεῆς τῆς
καὶ ἔβγαλε τὸ πῶς τῆς! Τὶ συμφορὰ
καὶ αὕτη!... Κρεβατιώθηκε πρὸς τὸν
καὶ δὲν μπορεῖ νὰ κωνηθῇ οὕτε τόσο...
Καὶ ὅλο ρωτᾶτε γὰρ τὸ παιδί. Τὸ παιδί
καὶ τὸ παιδί... Ἀναγκάζουμε νὰ τῆς
λέω ψέματα. Τὶ νὰ καμῶ; Τὶ νὰ
καμῶ...

Τὰ πιστεύαν οἱ γνωστοὶ τοῦ ὅλ'
αὐτῆς! Μπροστὰ τοῦ ἄνθρωπο πᾶς
ἀκούσανε σοβαρά, μ' ἐνδιαφέρον.
Ποσὸν ὅμως;... Πίσω τοῦ;...

Ἐπὶ τοῦ φαίνεται πᾶς τὸν λυ-
πημένον καὶ δὲν λείπανε ἀπ' τὸ
σπίτι ἀπ' τὴν μέρα π' ἀρρώστησε τὸ

παιδί τοῦ. Ἡ καλωσύνη τοῦς αὐτὴ τὸν συγκινοῦσε, τοῦ φερε δά-
κρυα στὰ μάτια, καὶ τοῦ μ' ἔβλεπε καὶ τὸ παρόντο τοῦ γὰ τὴν γυ-
ναῖκα τοῦ. Ἦταν δύνατον νὰ μὴν ἔμαθε τὴν ἀρρώστειαν τοῦ παι-
διοῦ! Στὴν Ἀθήνα θύσανε κάποιον κρυμμένη, γὰρ αὐτὸ δὲν εἶχε
καμιά ἀμφιβολία. Θάσπελνε καὶ θὰ ἐπέβλεπε τὸ σπίτι. Τότε ὅμως
γιατὶ νὰ μὴ γυρῇ; Ἐμαθε πᾶς τὸ παιδί ἦσαν ἀρρωστο; Καὶ
δὲν παρατήρησε ἡ καρδιά τῆς;

Μολαταῦτα δὲν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ θυμώσῃ μαζί τῆς. Λυπότανε
μοναχά, λυπότανε πολὺ, ἡ καρδιά τοῦ γινόταν κομμάτια...

Μιὰ νύχτα πρὸς καθόταν βομβὶς καὶ θλιμμένος πλάι στὸ κρεβ-
βίτι τοῦ παιδιοῦ τοῦ, μὴ σκεπὶ γεννήθηκε ἀσφαρὰ στὸ μυτὸ
τοῦ. Ἀναστένανε μ' ἀνακούφιση, μοιροῦντο κατὰ κουνώντας τὸ
κεφάλι τοῦ καὶ ἔτρεξε στὸ γραφεῖο τοῦ...

Ἡ ὑπερτέρας ἦσαν στὴν κουζίνα καὶ τοίμαζε κατὰ πλάσιν, μὴ
γειτονισσὰ πνιμὲν στὸ σπίτι ἀπ' τὴν μέρα πρὸς γενομένης τὸ
μικρὸ, κοιμότανε ντυμένη καθὼς ἦσαν πάντα σ' ἕνα καναπέ μ'
ἀνοιχτὸ τὸ στόμα, γουρνοῦντο καὶ πρᾶξενα...

Ὁ κύριος Ζαχαρίας καθότανε στὸ γραφεῖο τοῦ, πῆρε τὸ λεύκωμα
τῆς κυρίας τοῦ, τ' ἀνοίξε ἀπὸ τὴν ἀριστερὰ καὶ ἀνοίξε τὸν ἴδιον
γὰρ νὰ περὶ τὸ γραφεῖο τῆς χωρὶς τῆς. Τὸ κατὰ πρὸς παύση
κατοῦ, ἔβγαλε ὑστερὰ χαρτὶ καὶ φακέλλο καὶ ἀρχίσεν νὰ γράφῃ:

Ἀγαπημένε μου Ζαχαρία:

Ἐίμαι λιγὰ καλὸτερος. Ἦδὼς εἶπε τὸ παιδί; Ἐξάρα νὰ σοῦ πῶ
προχρὲς νὰ μὴν κατεβῇ τὸ ῥεμπό μου...

Ὅταν τελείωσε τὸ γράμμα, τὸ κτύπησε εὐχαριστήμενος, τὸ λείπει
σ' ἕνα φακέλλο καὶ πανώγειρε:

Κύριον

Ζαχαρίαν Καταρέλιν

Ἀθήνας

Πινάκον * * *
Κόλλησε τὸ φακέλλο, τὸ κτύπησε στὴν τσέπη τοῦ καὶ ξαναγύρισε
κοντὰ στὸ παιδί τοῦ...

Εἶχε καταστρώσει πρὸς τὸ σχέδιό τοῦ. Θὰ κατέβαινε τὸ πρῶτ'
στὸν Πειραιᾶ καὶ θάβριζε τὸ γράμμα στὸ ταχυδρομεῖο... Τὴν ἴδιαν
μέρα τὸ ἀπογευματίνον ὥρα πρὸς αὐτὸς θάλει εἶδε, θὰ τὸ πῆγαίνε
ὁ γραμματόκομιστὴς στὸ σπίτι. Πᾶς θὰ τῆς; φαίνονταν τῆς θαρρῶ-
τως! Ὅσο τὸ πρῶτ' οὗ πῆγε νὰ τοῦ τὸ
δῶσῃ τὸ βιβλίο, τορνεύοντας γὰρ τὸν
συμβαλλένον στὴ σκάλα. Καὶ αὐτὸς
θάλαψε τὸ ἀέρος τοῦ θανάτου. Ὅσο
γὰρ αὐτὸ ἦσαν βραβίος πρὸς τὰ
καταφρονε μὴ χαρὰ...

Τὸ πρῶτ' οὗ πῆγε ἀπὸ τὸ σπίτι
πρὸς τὸν τοῦ Μαρμαριῶν, κα-
τέβηκε στὸ Μοναστηράκι καὶ ἔτρεξε νὰ
παρῇ τὸ τριάντο. Σὲ εἴκοσι λεπτά ἦ-
τανε στὸν Πειραιᾶ. Τὸ βιβλίο ἦναι στὸ
ταχυδρομεῖο, κόλλησε γραμματόκομισ-
τὸν καὶ ἔτρεξε τὸ γράμμα στὴν ὁδὸν.
Ξαναγύρισε ὑστερὰ στὸ σταθμὸ εὐ-
χαριστήμενος, μῆλκε στὸ τριάντο καὶ

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ JULES CHANCEL

Η ΤΥΧΕΡΗ ΩΡΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ

Ένας επισκέπτης Ένας κλητήρας Ό Υπουργός
Ένας παλιός υπάλληλος Ένας νέος υπάλληλος Ό Μαρσεκό

(Η σκηνή παριστάνει ένα δημόσιο γραφείο με τρία τραπέζια. Στο ένα κάθεται ο υπάλληλος που τρώει ζαχαρώδη, στο άλλο ο νέος που γυαλίζει τα νύχια του. Το τρίτο, του Μαρσεκό, είναι άδειο. Χειμώνας. Απόγευμα κατά τις 4. Η πόρτα ανοίγει και φαίνεται ο κλητήρας που μιλάει στον επισκέπτη :

Ο ΚΛΗΤΗΡΑΣ. (Δείχνοντας το άδειο τραπέζι). — Όχι, κύριε, ο φίλος σας ο κ. Μαρσεκό δεν είναι στο γραφείο του. Αν θέλετε όμως τον περιμένετε... Ίσως έλθει.

Ο ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ. — Ναι! Θα τον περιμένω. Είναι τόσο ανάγκη να τον δω...

(Ο κλητήρας φεύγει και ο επισκέπτης κάθεται σε μια καρέκλα που του δείχνει με νόημα ο παλιός υπάλληλος. Σιωπή. Μετά ένα τέταρτο ο επισκέπτης γράφει με δειλία.)

ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ. — Συγγνώμη, Κύριοι, νομίζετε ότι θα έρθει άποψε ο κ. Μαρσεκό :

Ο ΝΕΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ. — Ίσως.

Ο ΠΑΛΙΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ. — Δεν μπορεί να μην έρθει. Είναι ξέρετε σήμερα ημέρα πληρωμής.

Ο ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ. — Τι καλά! Λοιπόν θα τον περιμένω...

(Νέα σιωπή. Οι δύο υπάλληλοι γυρίζουν τις καρέκλες τους και φαίνεται διατεθειμένοι να αρχίσουν κουβεντολόγημα με τον φίλον του συναδέλφου τους Μαρσεκό.)

Ο ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ. — Είστε ευχαριστημένοι σ' αυτό το υπουργείο ;

Ο ΝΕΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ. — Πού! Δε βαρύνετε! Χάλια!

Ο ΠΑΛΙΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ. — Για να προαχθής πρέπει να περιμένεις έναν αιώνα!

Ο ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ. — Δε σημαίνει... δεν πρέπει να παραπονεθείς. Πόσο θα θέλα να είχα κι εγώ μια θέση σαν τη δική σας! Ω! υπουργικός υπάλληλος! Ήταν τ' όνειρό μου, μα δεν είχα ποτέ άρκετα μέσα.

Ο ΝΕΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ. — Και τί όφελον τα μέσα με τέτοιον υπουργό που έχουμε. Εγώ που σας μιλάω κύριε, έχω πρώτης τάξεως μέσα. "Αν ήταν άλλος υπουργός έπρεπε να έχω γίνει ένα χρόνο τώρα τουλάχιστον τμηματάρχης. Μ' αυτόν έδω δεν γίνεται δουλειά! Λέει ότι θ' ανακαλύψει μόνος του τους καλούς υπάλληλους και θα τους αναμετρήσει ανάλογος της υπηρεσίας που προσφέρουν.

Ο ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ. — Ούτε ως άλλος είναι πολύ προτιμώτερο να κανείς υπουργικός υπάλληλος παρά μεσίτης σε ασφαλιστικές εταιρίες...

Ο ΠΑΛΙΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ. — Έ! βέβαια, είναι κανείς πιο ήσυχος...

Ο ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ. — Σας ζηλεύω εσάς που καθόσαστε ή υγιος μέσα στο ζεστό γραφείο σας, που δεν έχετε ανάγκη ν' ανεβαίνετε κάθε μέρα ατέλειωτα σκαλιά για να σας πετάξουν μια μέρα έξω κακήν κακώς.

(Οι δύο υπάλληλοι δε δίνουν καμιά απάντηση. Η ώρα είναι 4 1/2 συνεπώς μπορούν να φύγουν. Ετοιμάζονται, κοιτούν έξω αν βρέχει ή αν θα βρέξει. Χαριτοδόν εγγενικά τον επισκέπτη και φεύγουν.)

Ο ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ, μόνος. — "Α! Το παραξύνιασε ο Μαρσεκό. Είναι μια ώρα που τον περιμένω. (Κοιτάζει γύρω του.) Το κάτω — κάτω όμως δεν είναι κι άσχημα εδώ!... Έξω κάνει ένα διαβολόκαλο!... Είμαι μονάχος. Πού θα βρω τέτοια ζέστη... Ίεν κάθουμαι να κάνω την άλληλογραφία μου :

(Και άμ' έπος άμ' έργον, βγαίνει το παλτό του, το κρεμάει με το καπέλλο του στην κρεμάστρα και κάθεται στο γραφείο του Μαρσεκό.)

Τι καλά που είν' εδώ... φωτιά περίφημη... χαρτί όσο θές και με επικεφαλίδα του υπουργείου! Θά γράψω στο διευθυντή μου... Θα δη έτσι ότι αν δεν είμαι ικανός να του βρω κάποιον ασφαλείας, έχω τουλάχιστον σχέσεις με τον πολιτικό κόσμο.

(Γράφει με μεγάλη προσοχή όταν ξαφνικά ανοίγει η πόρτα διάπλατα και εμφανίζεται ο κλητήρας, υποκλινόμενος ελαφρώς μπροστά σ' έναν ψηλό και χοντρό κύριο που μπαίνει με ύψος αυταρχικό. Είναι ο υπουργός.)

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ, (στον κλητήρα). — Πήγαμε... δεν μου χρειάζεσαι.

Ο ΚΛΗΤΗΡΑΣ.
— Στις διαταγές σας, κύριε υπουργέ.
Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ.
— Ένωσα να κάνω ολόμορφο την επιθεώρησή μου... Είμαι κι' εγώ σαν τον Άρουν-άλ-Ρασίντ... Ξέρετε τον

Άρουν-άλ-Ρασίντ ;

Ο ΚΛΗΤΗΡΑΣ. — Άρουν ; Όχι, κύριε υπουργέ... δεν εργάζεται σ' αυτό το τμήμα...

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ. — Ήταν ένας σουλτάνος έξυπνος σαν κι' εμένα που εγύριζε παντού, άνακατευόταν μέσα στο πλήθος, και ήθελε ν' αντιλαμβάνεται τι γίνεται στη χώρα του με τα ίδια του τα μάτια...

Έτσι κι' εγώ... γυρίζω όλα τα γραφεία του υπουργείου... (δεν βρίσκει κανέναν υπάλληλο. (Βλέπει άξαφνα τον επισκέπτη, ο οποίος, οπισθοδρομικά από την απροσδόκητη αυτή επίσκεψη προσπαθεί να κρυφτεί πίσω από ένα σωρό έγγραφα.) "Α! επί τέλους! Νά, ένας υπάλληλος... είναι ο πρώτος που συναντώ. (Πλησιάζει στο γραφείο.) Και εργάζεται ακόμη! Είναι αξιοθαύμαστος. (Στον επισκέπτη που σηκώνεται και θέλει να φύγει.) Μή φοβάσαι, παιδί μου. Σας επαναλαμβάνω ότι εγώ είμαι σαν τον Άρουν-άλ-Ρασίντ, αμείλικτος για τους άσυνειδήτους, αλλά καλός και δίκαιος για τους εργατικούς... Λοιπόν, εσείς είστε ευσυνείδητος και εργατικός... αυτό φαίνεται... Πώς σας λένε ;

Ο ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ, (με ανιμμένη φωνή). — Γκομπερζού, κύριε υπουργέ, Γκομπερζού.

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ. — Σε ποιάν υπηρεσία είστε ;

Ο ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ. — Εργάζομαι στην "Εύτυχια" κ. υπουργέ, στην ασφαλιστική "Εταιρία ή "Εύτυχια".

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ. — "Α! αυτό είναι κακό. Πολύ κακό! Δεν μου άρέσει οι υπάλληλοι του υπουργείου μου να ασχολούνται και με άλλη δουλειά...

Ο ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ. — Μά...

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ. — "Ω! ξέρω τι θα μου πείτε... δεν παίρνετε άρκετο μισθό, ή ζωή είναι δύσκολη, και για να τα φέρετε βόλτα είστε αναγκασμένος να εργάζεστε κι' αλλού...

Ο ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ. — Δεν πρόκειται ακριβώς περί αυτού, κύριε υπουργέ.

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ. — Έλα, έλα, θέλω να είστε ειλικρινής... Άλλες τε έχετε μια φωτογνώμια που μου άρέσει...

Ο ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ. — "Ω! κύριε υπουργέ !

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ. — Και εκτός αυτού, είστε ο μόνος υπάλληλος που βρήκα στη θέση του σ' όλο το υπουργείο. Αυτό αξίζει κάποια ανταμοιβή. (Επίσημα.) Κύριε Γκομπερζού θέλω να κάνω κάτι για σας... Έλάτε αύριο το πρωί στις δέκα να με βρείτε...

Ο ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ, (οπισθοδρομικά). — Νά έρθω... αλλά γιατί ;

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ. — Σας προσλαμβάνω ως ιδιαίτερό μου γραμματέα !

Ο ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ, (σαν αποβλακωμένος). — Έμένα ;

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ. — Και βέβαια. Έσας κ. Γκομπερζού. Έτσι είναι έγω! Σαν τον Άρουν-άλ-Ρασίντ. Κάνω τα πάντα για όποιον αξίζει πραγματικά. Δεν κάνω όμως τίποτε για τους διαφθόρους που θέλουν να μεταχειρίζονται μέσα. Έσας δεν σας ξέρω, από κανέναν δεν νοιώ έχετε συστηθεί...

Ο ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ. — "Όσο γι' αυτό, όχι.

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ. — Άλλά σας βρωσκω όλομόρφο να κάθαστε να εργάζεσθε την ώρα που όλοι οι συνάδελφοί σας έχουν φύγει... Λοιπόν έχω ανάγκη ακριβώς από ένα τέτοιον άνθρωπο για ιδιαίτερό μου...

Ο ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ. — Πολύ καλά, κύριε υπουργέ, είμαι πάρα πολύ εύτυχής, αλλά ξέρετε δεν είμαι...

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ. — Ούτε λέξη παραπάνω. Θά θέλατε ίσως να με ρωτήσετε υπό ποιους όρους θά σας πάρω ιδιαίτερό μου. Λοιπόν άκούστε. Θά σας δώσω στην άρχη δύο χιλιάδες φραγκα το μήνα. Νομίζω, ότι είναι περισσότερα απ' όσα κερδίζετε σήμερα.

Ο ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ. — "Ω! βέβαια, βέβαια !

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ. — Και έπειτα : είναι και το επίδοσιον.

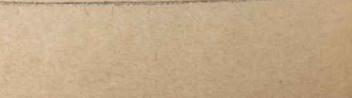
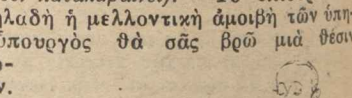
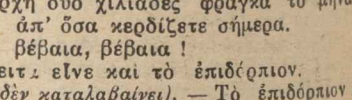
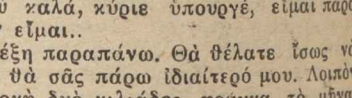
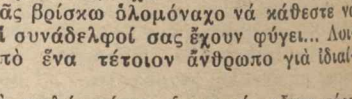
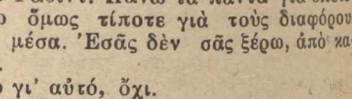
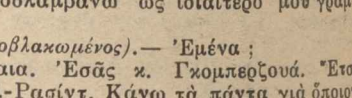
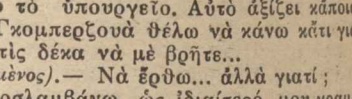
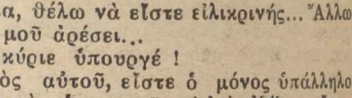
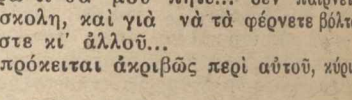
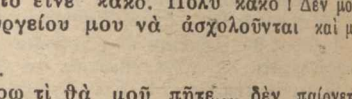
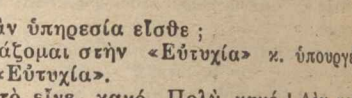
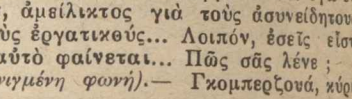
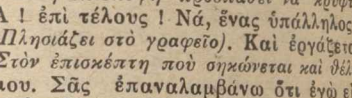
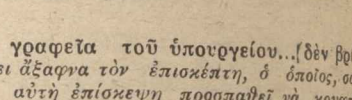
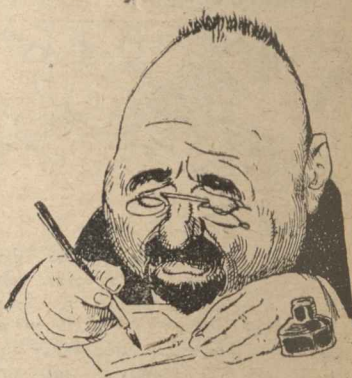
Ο ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ, (που δεν καταλαβαίνει). — Το επίδοσιον ;

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ. — Ναι, δηλαδή ή μέλλοντική άμοιβή των υπηρουσών σας. Όταν φύγω από υπουργός θά σας βρω μια θύαν υποδοκιμητέον να πούμε ή τελώνου ή κάτι τέτοιο τέλος πάντων.

Ο ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ, (συγκινημένος). — Μά είναι πολύ πάρα πολύ για μένα, κύριε υπουργέ.

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ. — Μά όχι, όχι φίλε μου... Δεν σας τό ελπα πίν. Ένας άνθρωπος σαν τη χαλίφη Άρουν άλ Ρασίντ. "Α! θά κοιμηθώ ευχαριστημένος άποψε που μπορέσα ν' ανταμείψω την ικανότητά. Όρεβουό κ. Γκομπερζού! (Το δίνει το χέρι. Άδριο στις 10 σας περιμένω.

Ο ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ. — Δεν

ΜΙΚΡΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

ΤΟΥ OSCAR WILDE

Ό Όησους και ο Λάζαρος

"Όταν ο Όησους ανήλθε στο Λάζαρο, έσκυψε προς αυτόν και τον ρώτησε σιγά - σιγά στο αυτί :

— Πές μου, Λάζαρε, τι είδες στην άλλη ζωή ;
Και ο Λάζαρος του απάντησε :

— Ραββί, δεν είδα τίποτε.
Τότε ο Όησους σκύβοντας περισσότερο του είπε ακόμη πιο σιγά :
Μην το πεις σε κανένα !...

Ό Όησους και ο νέος που έκλαιγε

"Όταν, το βράδι, ο Όησους ο από Άρμαθείας, κατέβαινε από το Γολγοθά, όπου είχαν σταυρώσει το Χριστό, είδε καθισμένο απάνω σ' ένα βράχο ένα νέο που έκλαιγε :

— Όησους, τι είπες στην άλλη ζωή ;
— Νοιώθω κι' εγώ το μεγάλο σου πόννο γιατί, στ' αλήθεια ο άνθρωπος αυτός τον οποίο έσταύρωσαν ήταν δίκαιος.

Μά ο νέος του απάντησε τότε :

— "Ω! δεν είναι γι' αυτό που κλαίω. Κλαίω γιατί κι' εγώ είχα κάνει θαύματα σαν κι' αυτόν. Κ' εγώ είχα κάνει τυφλούς ν' αναβλέψουν, κι' εγώ είχα γιάνει παραλυτικούς κι' είχα αναστήσει νεκρούς. Κ' εγώ είχα ξεραίνει μια στεριά σαν κι' ελχα μεταβάλλει το κρασί σε νερό... Κι' όμως έμένα δεν με σταύρωσαν !...

Η επιστροφή του Χριστού στη Ναζαρέτ

"Όταν ο Όησους ξαναγύρισε στη Ναζαρέτ, ή Ναζαρέτ είχε αλλάξει τόσο ώστε με δυσκολία την άναγνώρισε. Ή παλιά Ναζαρέτ, στην οποία άλλοτε είχε ζήσει, άντηχόσε πάντοτε από θρήνους και δάκρυα. Τώρα όμως δεν άκουγε σ' αυτή παρά γέλια και τραγούδια. Και ο Χριστός, καθώς έμπαινε στην πολι είδε ένα σωρό σκαλούς φορτωμένους λουλουδία, να τρέχουν προς τη μαρμαρένια σκαλα ενός κάτασπρου σπιτιού από μαρμαρο. Και ο Χριστός μπήκε μέσα σ' αυτό το σπίτι. Στο βάθος μιας πλούσιας σάλλας, απάνω σ' ένα κρεβάτι από πορφύρα, είδε έναν άνθρωπο που τα λυμένα μαλλιά του στόλιζαν ρόδα και τα χείλη του ήταν κόκκινα σαν το κρασί. Ό Χριστός τον έπλησίασε, τον άγγιξε στον ώμο και του είπε :

— Γιατί ζεις μια τέτοια ζωή ;

Τότε ο άντρας στράφηκε, τον άναγνώρισε και του απάντησε :

— Ήμουν λεπρός με θεράπευσε. Για ποιά λόγο να ζήσω τώρα διαφορετικά !...

Ό Χριστός βγήκε από το σπίτι εκείνο. Και να στο δρόμο, είδε μια γυναίκα που το πρόσωπό της και τα ρούχα της ήταν ζωγραφισμένα και στα πόδια της φορούσε μαργαριτάρια. Πίσω της βάδιζε ένας άντρας που το ρούχο του ήταν από δύο χρώματα και τα ματιά του έλαμπαν από επιθυμίες. Ό Όησους τότε πλησίασε τον άντρα, τον άγγιξε στον ώμο και του είπε :

— Γιατί λοιπόν ακολουθείς αυτή τη γυναίκα και την κοιτάς έτσι ;

— Άντρας στρέφοντας πίσω, τον άναγνώρισε και του άποκρίθηκε :

— Ήμουν τυφλός και μ' έκανες να δω. Παύ' άλλου θέλεις να χρησιμοποιήσω τα μάτια μου ;

Ό Χριστός έπλησίασε κατόπι τη γυναίκα :

— Ό δρόμος που έχεις πάρει, της είπε, είναι ο δρόμος της άμαρτίας. Γιατί ακολουθείς αυτό το δρόμο ;

— Η γυναίκα τότε τον άναγνώρισε και του απάντησε γελάοντας :

— Ό δρόμος που έχω πάρει είναι ευχάριστος, άφρον μου ευτυχώ-ρησες τ' άπιστήματα.

Τότε ο Χριστός ένοιωσε μια θλίψη να του πλημμυρίσει την καρδιά και θέλησε να φύγει απ' αυτή τη πολιτεία. Μά καθώς έβγαίνει έξω, είδε απάνω στην άκρη μιας τάφρου ένα νέο καθισμένο που έκλαιγε. Ό Χριστός τον έπλησίασε κι' άγγιζοντάς του τα μαλλιά τον ρώτησε :

— Φίλε μου, γιατί κλαίς ;

Και ο άνθρωπος αυτός, που ήταν ο Λάζαρος, σήκωσε τα μάτια του, τον άναγνώρισε και του απάντησε :

— Ήμουν νεκρός και μ' ανήστησες. Τι άλλο θέλεις να κάνω στη ζωή ;

Ό γέρος το πιστεύει όλα, ο ώριμος άντρας το ύποψιάζεται όλα, και οι νέοι τα ξέρουν όλα.

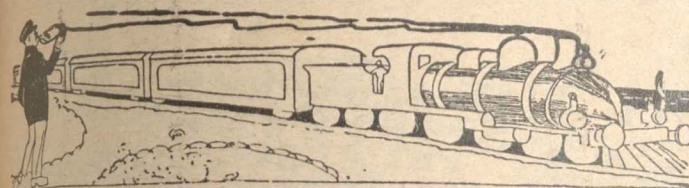
Κανένα πράγμα δεν είναι ποτέ εντελώς άληθινό.

Άγαπά τους άντρες που έχουν μέλλον και τις γυναίκες που έχουν παρελθόν.

Υπάρχουν μυθιστορήματα που είναι πιο εύκολο να τα γράψω κανείς παρά να τα διαβάσει.

Η Τέχνη είναι το μόνο πράγμα που δε μπορεί να χτυπήσει ο Θάνατος.

Για να ξαναβρω κανείς τη νεότητά του, άρκεί να ξαναρχίσει τις τρέλλες του.

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΚΛΕΜΑΝΣΩ

Μια... ιερογλυφική πολιτική άπάντησής του Κλεμανσώ. Τά "Απομνημονεύματά του". Μιά άπάντησής του στον Βερο-νίη. Η συγκρίση του Τίγρεως-όταν υπεγράφη ή Άνακωχή.

(Στην έσση και σήμερα τα τόσον ενδιαφέροντα ανέκδοτα του γηραιού Κλεμανσώ πολιτικού Κλεμανσώ.)

Κατά την Συνδιάσκεψη της Ειρήνης.

Ό Λόβδ Τζώρτζ άγαπούσε κι' έκτιμούσε πολύ τον γέροντα Τί-γρεω. Ή συγκένωνε τους διεξήγοντο πάντοτε σε τόνο έγκάρδιο και γλυκό. Αλλά όμως δεν έμπόδιζε τον άγγλο πρωθυπουργό να βρίσκει πως ό γάλλος συνάδελφός του προέβαλλε κάθε τόσο άπαιτήσεις πολύ υπερβολικές.

— Τι να σας πώ, είπε κάποτε σ' έναν συμπατριώτη του δημο-γραφού, ο Κλεμανσώ είναι ένας παράξενος και τρομερός συγχρό-νος γέρος. Κάθε φορά που τον βλέπω, έχει λιγότερα χρόνια στη γήη του και... περισσότερα νύχια στα χέρια !

Την πρώτη φορά που ο Κλεμανσώ, μετά την κήρυξη του Εύρω-παικού πολέμου, παρουσιάσθη ενώπιον των διαφόρων επί των σημερινών κοινωπολιτικών έντροπων, και προέβη στην εξής δήλωση :

— Κύριοι, πρώτ' απ' όλα όφειλα να σας δηλώσω ότι, δυστυχώς, μην είν' άδύνατο να πω ποτέ ψέμμα. Είναι φυσικό μου αυτό. Γιατί έτι με ρώτησε, θά μου είν' άδύνατο να μην πω την αλήθεια.

Σας παρακαλώ λοιπόν να το λάβετε αυτό ως' όση σας, και όταν καταλαβαίνετε, για κανένα ζήτημα, ότι είναι λεπτό, να... μη με ρω-τάτε διόλου γι' αυτό !

Μια μεγάλη παρισινή εφημερίς έδημοσίευσε τελευταίως, μια πολύ ενδιαφέρουσα πολιτική καμπάνια.

Υπέβαλλε δηλαδή στους διασημότερους γάλλους πολιτικούς και δημοσιογράφους την εξής ερώτηση :

— Τι γνώμη έχετε για την σημερινή κυβερνήσιν ;

Σημειώσατε ότι έπρόκειτο περί της κυβερνήσεως Λέγκ, στην οποία συμμετείχαν πέντε άρχηγοι κομμάτων, ένα είδος Οίκουμε-νικής να πούμε Κυβερνήσεως.

Ο Κλεμανσώ, που ερωτήθηκε, φυσικά, από τους πρώτους, άπάντησεν ως εξής :

— Έφαντασθήκατε, άγαπητέ μου συνάδελφε, ότι θά μπορούσα να εκφράσω τη γνώμη μου για τους ανθρώπους που κυβερνοούν, ση-μέρα, τον τόπο ;

Από κάτω υπέγραψε φαρδύ—πλατειά. Πριν κλείσει όμως το γράμμα του, έπρόσθεσε το εξής ύστερόγραφο :

0 + 0 + 0 + 0 + 0 = 0.

Τον ρωτούσαν κάποτε αν θά γράψω ποτέ τ' "Απομνημονεύ-ματά μου.

— Νά γράψω την ιστορία μου ;... άπληγσε. Μά μήπως δεν την έχει όλος ο κόσμος ;...

Τελευταίως, ο Κλεμανσώ—που είναι άνω των όγδονταετιών έτών—έδωκε την επίσκεψη του δόκτορος Βορονόφ. Ό δόκτορας του έπρότεινε να τον ξαναγειώσει, διά της γνωστής μεθόδου του.

— Άφήστε να γεράσω πρώτα ! του άπήνησεν ο Κλεμανσώ.

Τον καιρό που είχαν άρχισει οι διαπραγματεύσεις της Ειρήνης, λέει ότι είπε :

— "Ό,τι έκανα, δεν είναι τίποτε μπρός σ' ότι κάνω τώρα. Κι' ότι κάνω τώρα, δεν είναι τίποτε μπρός... σ' ότι θά έχουν να κάνουν οι διάδοχοί μου !

Την 9 Νοεμβρίου 1918, όταν έκυκλοφόρησεν επίσημα ή είδησις πως είχαν υπογραφεί ή άνακωχή, οι υπουργοί και οι άλλοι επίσημοι θεωρητήσαν στο σπίτι του Κλεμανσώ για να τον συγχαρούν.

Σαν μπήκαν στο γραφείο του, βρεθήσαν πρό ενός θεάματος που τους άφηκεν κατάπληκτους : "Ο "Τίγρης" είχε κρύψει το πρόσωπο μισ' στο χέρι του, κι' έκλαιγε με λυγμούς, σαν μικρό παιδί...

Ο Κλεμανσώ, που είδε αυτό το θέαμα, έμεινε έκθαμβος.

— Τι συμβαίνει ;

— Μά είστε πολύ καλά, κύριε υπουργέ.

— Όχι, κύριε, είμαι πολύ καλά, αλλά είμαι πολύ κουρασμένος.

— Είστε πολύ κουρασμένος ;

— Ναι, είμαι πολύ κουρασμένος. Είμαι κι' εγώ σαν τον Άρουν-άλ-Ρασίντ... Ξέρετε τον

Άρουν-

ΙΝΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ ΣΤΟ ΧΑΡΕΜΙ

ΤΟΥ SAPATH KUMAR GHOSH

Τὰ χείλη τοῦ Μαχαργιά ἐσού-
φωσαν ἀπὸ ἑνα εἰ-
ρωνικό χαμόγελο,
ἐπειτα τὰ μάτια
τοῦ ἐφλογίστηκαν
ἀπὸ τὴν ἀστραπὴ
μιάς αἰφνίδιας ὀρ-
γῆς καὶ εἶπε :

— Λοχαγὲ Στά-
ουρτον, εἰστε ἄγ-
γλος ἀξιωματικός
καὶ τζέντλεμαν. Τὶ
ἀξίζει νὰ πάθῃ ἐ-
κείνος ποὺ ἀθετεῖ
τὸ λόγο του ;

— Ὁ αἰχμάλωτος δὲν ἀπαντοῦσε. Ὁρθίος μπροστὰ στὸ Δικαστὴ
τοῦ ἤξερε ὅτι κανένας λόγος, καμιά ἐξηγήσις δὲν μποροῦσε νὰ πο-
τρέψῃ τὴν τύχην τοῦ δυνάστη.

— Τὶ ἀξίζει, νὰ πάθῃ ἐξακολούθησε ὀργισμένος ὁ Μαχαργιάς,
ἐκείνος ποὺ καταχρᾶται τὴν φιλοξενία καὶ σὰν ἀπαίσιος κλέφτης πα-
ραβιάζει τὴν ἱερότητα τοῦ χαρεμιού ;

— Ὁ νεαρὸς ἄγγλος στὸ ἄκουσμα τῆς τελευταίας φράσεως σὰ νὰ
ἐξύπνησε ἀπὸ ἑνα ἐφιάλτη, κατάλαβε τὴν πλάνην τοῦ Μαχαργιά
καὶ ξεφώνησε :

— Εἶνε ψέμμα !

— Ὁ Μαχαργιάς ἐξάρωσε τὰ φρύδια του καὶ εἶπε :

— Καταραμένε γυνὴ ἀτίμου πατρός, ἀρνεῖσαι αὐτὸ ποὺ εἶδα μὲ
τὰ μάτια μου ;... Ὁ πατέρας μου τὸν ἴδιον θάνατον ποὺ θὰ πεθάνῃ
καὶ αὐτὴ.

— Ἐκανε ἑνα νεύμα στοὺς ἐννοήτους νὰ τὸν πάρουν ἀπὸ μπρός
τοῦ καὶ αὐτοὶ μὲ τὰ βράνισα χέρια τοὺς τὸν ἐσυραν καὶ τὸν ὠδή-
γησαν σ' ἑνα κατακότεινο ὑπόγειο ποὺ βρισκόταν κάτω ἀπ' τὸ
χαρέμι.

— Ὁ λοχαγὸς Στάουρτον κατάλαβε πὺς ἡ ἀ-
πόδρασις ἀπ' τὴ φυλακὴν αὐτὴν ἦταν ἀδύνατη.
Κ' ἐπερίμενε τὸ μοῖρατον... Κανένας ποτὲ δὲ
θὰ μάθαινε τὸ θάνατό του...

— Ἀλλὰ ἡ Μυριέλλα ; Ἀχ ! αὐτὴ ! μὲ ποιὸν
ἄραγε σκληρὸ τρόπο θὰ βασανίζονταν ;

— Λίγες ὥρες πρὶν, μέσα στὴ βενζινακάτο τοῦ
πατέρας τῆς ἀγαπημένης του, εἶχαν νοιώσῃ μαζὶ
τὴν μεγαλύτερη εὐτυχία. Μεσ' στὴ φεγγαρόλου-
στη νυχτὶ προχωροῦσαν στὸ ποτάμι καὶ ἀλλά-
ζαν τοὺς ὁκούς καὶ τὰ φιλιά τοῦ δυνατοῦ ἔρω-
τά τους. Ἐτοίμασαν στὴν ἀντικρινὴ ὁχτὴ
τοῦ ποταμοῦ καὶ ἀγκαλιασμένοι προχωροῦσαν
μέσα στὸν κῆπο ποὺ ἀνοίγονταν πλάνθιστος
μπροστὰ τους. Βρῆκανε ἑνα κισσὸ σκεπασμένο
ἀπὸ μουσχοβόλα γιανασμὰ καὶ χωθήκανε εὐθυμοὶ
καὶ ἀεὶ ἐννοήτοι μέσα. Ἡ χαρὰ τοῦ πλημμυροῦσε
ὅλη τὴν ὑπαρξὴ τους ξεποῦσε στὶς πύλας παιδικῆς
τρελλῆς. Σὲ μιὰ στιγμὴ ἡ Μυριέλλα σκαρφάλωσε
σ' ἑνα χαμηλὸν ἐξώστη καὶ νοιμμένη ἐκεῖ μέσ'
στὰ πυκνὰ λουλούδια περιέμενε τὸν ἀγαπημένο
της νὰ τὴν βροῖ.

— Ὁ Στάουρτον ἄρχισε νὰ ψάχνῃ καὶ ἀξαφνὰ
τὰ μάτια του πέσανε πάνω στὸν ἐξώστη. Ἐνό-
μισε πὺς ὄνειρευόταν. Ἀντικρὺ τοῦ βρισκόταν
μιὰ ἄλλη γυναίκα, ὅχι ἡ Μυριέλλα. Τὸ πρόσω-
πό της ἦταν θαύμα ὁμορφιάς καὶ ὁ μεταξένιος
πέπλος τῆς κεφαλῆς ἦταν ριχμένος μὲ χάρις στοὺς
ὤμους της.

— Δυὸ μάτια φλογισμένα καρφώθηκαν ἀπάνω του καὶ δυὸ χείλια
ἐπρόφεραν λόγια ποὺ μόλις ἀκούγοντοσαν καὶ ἐπειτα μὲ πιγμένη
φωνή, ἡ παραμυθιένια ὀπτασία τοῦ ἀπλώσε τὰ χέρια καὶ τὸν ἱκέ-
τευσε νὰ φύγῃ γιατί ὁ κίνδυνος ποὺ τὸν ἀπειλοῦσε ἦταν τρομερός.

— Μὰ ἦταν πιά ὁρῶν. Δυὸ ὀφθαλμοὶ χέλια τράβηξαν πρὸς τὰ μέσα
τῆς γυναίκα καὶ ἀέσως δώδεκα ἐνδοὶχοι ξεφύτρωναν κάτω ἀπ' τὸν
ἐξώστη καὶ ῥίχτηκαν πάνω στὸν βέρηλο. Τὸν ἔδεσαν, τὸν ἐφίμω-
σαν καὶ τὸν φέρανε μπροστὰ στὸ Μαχαργιά.

— Καὶ τώρα κλεισμένος στὴ φυλακὴν τοῦ... Ὁ λοχαγὸς Στάουρτον
καταρτίονταν τὴν μοῖρα του. Ὅλη ἡ σκέψις του πετοῦσε στὴν ἀγα-
πημένη του, τὴ Μυριέλλα.

— Ἡ Μυριέλλα πετρομένη ἀπὸ τὸν τρόμο ἔμενε ἀκίνητη μέσ' τὸν
κρυφὸν της. Πιρακολοῦθηκε ὅλην αὐτὴ τὴν σκηνὴ καὶ ἐτοιμὴ νὰ
ξεφωνίσῃ ὅταν ἡ ἄλλη γυναίκα, ἡ ὁποία δὲν ἦταν ἄλλη ἀπὸ τὴν
Ρανὴ τὴν πολυαγαπημένη τοῦ Μαχαργιά, τὴν εἶδε καὶ τῆς εἶπε σιγὰ.

— Μὴ μιλῆς. Μὴ κινήθῃς. Μιὰ ἀπερισκεψία καὶ ἡ τύχη σου
θὰ εἴνε χειρότερη ἀπ' τὴ δική σου. Κανείς ἄλλος ἀπὸ μένα δὲν σ' ἐχει

δῆ. Κρύψου. Θὰ πάρω ἐπάνω μου τὸ λάθος σου. Θ' ἀφήσω νὰ
ὑποθέσουν, ὅτι ὁ ἄγγλος ἦταν μαζί μου...

— Ὅταν οἱ ἐνδοὶχοι ἐξαφανίστηκαν μὲ τὸν αἰχμάλωτό τους ἡ
Ρανὴ ἐπῆρε τὴ Μυριέλλα καὶ τὴν ἐκρυψε κάτω ἀπὸ ἑνα ταβάνι
τῆς κἀμαρᾶς της. Ἡ κἀμαρα αὐτὴ ἦταν πιά γιὰ τὴν Ρανὴ ἡ φυλακὴ
της ὥς ποὺ ὁ Μαχαργιάς θ' ἀπεράσει τὴν τύχη της. Στὴν ἴδια
φυλακὴ ἦταν κλεισμένη καὶ ἡ Μυριέλλα ποὺ μὲ τὸν τρόπον στὴν
καρδιά περιέμενε τὸ τέλος τῆς τραγικῆς αὐτῆς περιπέτειας...

— Τὰ λόγια τῆς Ρανὴ πραγματοποιήθηκαν. Τὴν παρεξήγησαν, τὴν
νόμισαν φίλη τοῦ ἄγγλου καὶ ὁ Μαχαργιάς ἀποφάσισε νὰ τὴν
θυσίασῃ καὶ τοὺς δύο.

— Μὲ τὴν Ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου καὶ μπροστὰ σ' ὅλη τὴν Αἰλὴ καὶ
τὸ χαρέμι θὰ τοὺς ἐρεχναν μαζί καὶ τοὺς δύο στὸν κλωβὸ τῶν
τίγρεων.

— Ὅταν ἦρθε ἡ ὥριμμένη ὥρα ὁ Μαχαργιάς ἐντόνησε τὴ μεγάλη
τοῦ στολὴ καὶ ἀκολουθώντας ἀπὸ τοὺς ὑπασιπύτας τοῦ καὶ τοὺς
ἱερεῖς τοῦ παλατιοῦ ἐπῆγε καὶ κἀθηκε στὸν πέτρινον θρόνον ποὺ
ἦταν στημένος στὸν κῆπο τῶν Θουσιῶν. Ἐκεῖ βρισκόταν καὶ
ὁ σιδερένιος κλωβὸς τῶν τίγρεων. Ἐδῶκε διαταγὴ νὰ φέρουν τοὺς
μελλοθάνατους καὶ σὲ λίγο παρουσιάστηκαν μπροστὰ τοῦ ὁ λοχα-
γὸς Στάουρτον μὲ τὰ χέρια δεμμένα πίσω καὶ ἡ Ρανὴ σκεπα-
σμένη μὲ τὸν πέπλο της καθισμένη ἀπάνω στὸν ὠραιότερό τοῦ
ἐξώστη.

— Τὸ πελώριο ἔσω γονάτισε μπροστὰ στὸν θρόνον τοῦ Μαχαργιά
καὶ ἡ Ρανὴ ἐπῆρσε ἐλαφριά. Στάθηκε περὶφρα καὶ μὲ τὰ χέρια
σταυρωμένα μπρὸς στὸ στήθος περιέμενε τὴ διαταγὴ τοῦ Μαχα-
ργιά. Ἀ ! πὺς τὴν ἀγαποῦσε τὴ Ρανὴ ὁ Μαχαργιάς ! Τὶ δὲ ἔ-
δινε ἰσὺν ψέμμα ὅλη αὐτὴ ἡ ιστορία ! Μὰ τὰ μάτια του, τὰ ἴδια
τοῦ τὰ μάτια ποὺ χλίες φορὲς καλύτερα νὰ τὰ εἶχε βγάλει μὲ τὴν
δάχτυλά του, εἶχαν δεῖ καθαρὰ τὴν Ρανὴ στὸν ἐξώστη καὶ τὸν
Σταουρτον ἀπὸ κάτω ! Καὶ στὴν ἀνάντησιν τῆς σκηνῆς αὐτῆς τὸ
αἷμα τοῦ ἀνέβηκε στὸ κεφάλι καὶ τὸ πρόσωπό του ἔπληξε ἄγρια
ἐκφραση.

— Ἐμπρός, ῥίχτε τοὺς μέσ' στὰ θηρία !

— Ὁ λοχαγὸς στεκόταν λίγο παρῶμα καὶ σὲ
μάτια του ἦταν ζωγραφισμένη ἡ ἀπόγνωση. Ἐ-
κανε νὰ μιλήσῃ μὲ οἱ ἐνδοὶχοι τὸν ἐκτύπησαν
τόσο δυνατὰ ὥστε ἑνα νεύμα τοῦ Μαχαργιά ποὺ
ἡ φωνὴ τοῦ ἐκίνησε στὸ λαϊὸ του. Ἀχ ! Μυ-
ριέλλα ! Μυριέλλα ! Νὰ πεθάνῃ εἴτι καὶ νὰ μὴ
ἔσῃ τοῦλάχιστον ἂν σῶθηκε ἡ γλυκεῖα τοῦ ἀγα-
πημένου...

— Ρίχτε τοὺς, εἰπα, νὰ πλύνουν μέσ' στὸ αἷμα
τοὺς τὴν ἀτίμια τους !...

— Οἱ ἐνδοὶχοι μὲ βήματα ὀργὰ καὶ ἐπίσημα ἐν-
ωσαν πρῶτα τὸν Στάουρτον πρὸς τὸν κλωβὸ. Τὴν
ὥρα ποὺ ἐτοιμαζόντουσαν ν' ἀνοίξουν τὴν πόρτα
ἡ κατὰ δίκην πλησίασε περισσότερο στὸ Μαχα-
ργιά, ἀπλώσε τὸ χεῖρ της στὸν πέπλο της καὶ μὲ
ἑνα γογγύρο κίνησε ξεσκεπάζοντὸ τὸ πρόσωπό της.

— Δὲν ἦταν ἡ Ρανὴ ! Ἦταν ἡ Μυριέλλα, ἡ κόρη
ἐνὸς αὐλικοῦ. Στὸ ἀντίκριμά της ὁ Στάουρτον
ξεφώνησε.

— Ζεῖς, ἀγαπημένη μου ; ὦ ! τώρα δὲν μὲ
νοιάζει ! Θὰ πεθάνουμε μαζί !

— Ὁ Μαχαργιάς τὰ ἔχασε ! Ἐξαφνὰ μέσ' ἀπὸ
τὸν κόμο ποὺ εἶχε συγκεντρωθῇ γιὰ τὴν τελε-
τὴν τῆς γυναικὸς ἡ πραγματικὴ Ρανὴ, σκεπασμένη μὲ
τὸν πέπλο της καὶ εἶπε μὲ τὴ γλυκεῖα φωνή
της στὸ Μαχαργιά :

— Κύριέ μου, πὺς μπορεῖς νὰ σκεπθῇς γιὰ
τὴ σκληρὰ σου Ρανὴ, ποὺ φιλεῖ τὰ πατήματα
τῶν ποδιῶν σου, ὅτι σὲ πρὸς ὁδοῦ ; Πὺς μπορεῖς

νὰ φαντασθῇς πὺς ἀσέβησας στὶς ἱερὲς παραδόσεις τοῦ ἔθνους
σου οἴκου ; Νὰ σοὺ πῶ τί γίνηκε, ἄρχοντά μου !

— Καὶ τοῦ ἐξίστασε ὅλη τὴν ἀλήθειαν.

— Ὁ Μαχαργιάς τρελλὸς ἀπ' τὴν χαρὰ του γύρισε στὸν ἄγγλο
καὶ τοῦ εἶπε :

— Λοχαγὲ Στάουρτον πὺς νὰ σὰς ἱκανοποιήσω γιὰ τὴν προ-
σβολὴν ποὺ σὰς ἔκανα ; Συγχωρήστε με—εὐχαριστῶ τὴν θεὰ Λαμὴ
ποὺ μ' ἐμπόδισε νὰ κάνω ἑνα τέτοιο ἔγκλημα. Ἱερὲς προσευχή
θῆκε μαζί μου γιὰ τὴν εὐτυχία τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν...

— Ὁ γάμος τοῦ Στάουρτον καὶ τῆς Μυριέλλας ἔγινε σὲ λίγες μέ-
ρες στὸ Κασμίρ μὲ μυθικὴ πολυτέλεια. Ὁ Μαχαργιάς τοὺς συ-
φώνησε ὁ ἴδιος...

ΕΥΤΥΧΕΙΣ ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

— Ὁ κ. Κωνσταντῖνος Ἀθανασίου καὶ ἡ Δις Φλόρα Σοφίαν-
πούλου ἐμνηστεύθησαν ἐν Πάτραις.

— Ἡ Διεύθυνσις τοῦ «Μπουκέτου» συγχαίρουσα θερμῶς, εὐχεταί
ταχεῖαν τὴν στέφην.

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΥΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Ὁ Φλορεστὰν τότε σωριάστηκε κάτω καὶ συγκρατῶντας τὴν
ἀγωνία τοῦ τέκνουσε τ' αὐτιά του γιὰ ν' ἀκούσῃ τί θὰ τοῦ ἔλεγε
ὁ Βρινδινός.

IX

Τὸ καταραμένο παιδί.

— Ἀόρατος δίπλα στὸ τζάκι, ἐξακολουθῶσε ὁ Βρινδινός, ἀκου-
σα ὅλη αὐτὴ τὴν συνομιλία μεταξὺ τοῦ κόμητος καὶ τοῦ Παρακέλ-
του. Ὅταν ὁ ἀφέντης μου ἀπεσύρθη ἐγὼ ἐξακολουθοῦσα νὰ μένω
ἐκεῖ...

— Ὁ κόμης ἐκοβὲ βόλτες ἀνήσυχος καὶ περιλπίος. Ἀξαφνὰ ἡ
πόρτα ἀνοίξε καὶ μπῆκε μέσα ἑνας ἄντρας χλωμός σὰν τὸν κόμητα.

— Ἀ ! στέναξε ὁ κόμης ἐσὺ εἰσαι, Λαντρώ ;

— Ὁ ἀποκληθεὶς Λαντρώ ἔκανε μιὰ ὑπόκλιση.

— Γιατί εἰσαι τόσο χλωμός ; τὸν ἐρώτησε κατόπι ὁ κόμης.

— Ὁ Λαντρώ τοῦ ἔδειξε τὴν πόρτα καὶ τοῦ ἀπάντησε :

— Βρισκόμουν πίσω ἀπ' τὴν πόρτα καὶ τὰ ἄκουσα ὅλα.

— Ὁ κόμης δὲν ἐδῆκωσε διόλου γι' αὐτὴ τὴν ἀδιακρισία τοῦ Λαν-
τρώ. Ἐξερε ὅτι ἡ περιέργειά του δὲν ἦταν κοινή, ἀλλὰ ὀφείλετο
στὴν ἀπορία ποὺ ἔτρεπε αὐτὸς πρὸς τὸν κύριό του.

— Καλὰ, τοῦ εἶπε. Μείνε ἐδῶ, ἔχω τὴν ἀνάγκη σου.

— Καὶ ἄρχισε πάλι νὰ κόβῃ βόλτες. Ὁ Λαντρώ τὸν κυττοῦσε μὲ
βλέμμα ἀνίσχυο. Μετὰ ἑνα τέταρτο, ὁ κόμης στάθηκε μπροστὰ τοῦ
καὶ σταυρώνοντας τὰ χέρια τοῦ εἶπε :

— Τὶ θὰ ἔκανες ἐσὺ ἂν ἦσουν στὴ θέση
μου ;

— Ἐγὼ δὲν εἶμαι Εὐδατριδης, ἀπάντησε
ψυχρὰ ὁ Λαντρώ, καὶ ἡ ἰδέα μου δὲ μπο-
ροῦν νὰ ἔχουνε τίποτε τὸ κοινὸ μὲ τίς δι-
κές σας.

— Εὐδατριδὴς ; ὅχι, σοὺ ζητῶ μιὰ συμ-
βασίην !

— Για ποῖο λόγο, ἀφοῦ ἐσχηματίσατε πιά
τὴν ἀπόφασή σας.

— Πῶς ; Ποῦ τὸ ξέρετε ;

— Οἱ δύο ἄντρες ἐκείνη τὴ στιγμὴ διασταύ-
ρωναν τὰ βλέμματά τους. Ἦπαιτα, ὁ κόμης
σκαπίζοντας τὸ πρόσωπό του, εἶπε :

— Λαντρώ, ὅταν συναντήσω στὸ δρό-
μῳ μου κανένα λυκόπουλο ξέρεις πὺς τὸ ξε-
φορτώνω ;

— Ὁχι.

— Τὸ ἀρπάζω ἀπὸ τὸ ποδάρι καὶ τοῦ
σπάζω τὸ κεφάλι ἀπάνω στὸν κορμὸ ἐνὸς
δέντρου.

— Ἐγὼ ὅμως, σὲ τέτοιες περιπτώσεις,
ἀλλάζω τὸ δρόμῳ καὶ περνῶ...

— Ὄστε ἀρνεῖσαι λοιπὸν ;

— Τὶ πράγμα ;

— Νὰ ἐκτελέσῃς τὴν ἐντολὴν ποὺ θὰ σοὺ
ἀναθέσω.

— Ἀν πρόκειται νὰ σκοτώσω κανένα λυ-
κόπουλο, μάλιστα, τὸ ἀρνούμαι... γιατί ἐγὼ
δὲν σκοτίζω τὰ μικρὰ παιδιὰ οὔτε καὶ τίς
λύκαινες ἀκόμη...

— Ἔστω, θὰ ἐνεργήσω μόνος ! εἶπε ὁ κό-
μης Φίλιππος χτυπώντας μὲ θυμὸ τὸ πόδι του στὸ πάτωμα.

— Ὁ Λαντρώ ὕψωσε τοὺς ὤμους του καὶ ἔκανε νὰ βγῇ ἔξω. Μὰ ὁ
κόμης τὸν ἐκράτησε λέγοντάς του :

— Ἐλα μαζί μου.

— Καὶ βγήκαν ἔξω. Ἡ περιέργειά μου μ' ἔκανε νὰ τοὺς παρακο-
λουθῶ ἀόρατος. Ἐμπῆκαν στὴν κἀμαρα τῆς κόμησας, ὅπου
βρισκόντουσαν ἄλλοι δύο αὐλικοί τοῦ κόμητος. Ἐκεῖ παρὰ τοὺς
θρόνους τῆς μητέρας, ὁ κόμης ἐπῆρε τὸ παιδί ἀκολουθούμενος ἀπὸ
τὸν Λαντρώ καὶ ξαναγύρισε στὴν αἰθουσα.

— Ὁ Λαντρώ ἀνήσυχος κοιτοῦσε τὸν κύριό του καὶ τὸ νήπιον. Ὅταν
ὁ κόμης κατῴρθωσε νὰ συνέλθῃ κάπως, σηκώθηκε, ἀνοίξε ἑνα με-
γάλο κιβώτιο καὶ προσκαλώνοντας τὸν Λαντρώ κοντά του, τοῦ εἶπε :

— Βλέπεις αὐτὸ τὸ κιβώτιο ; Περιέχει τριανταδύο χιλιάδες
σκούβια. Γιὰ ἑνα ἄνθρωπο τῆς τάξεώς σου τὸ ποσό αὐτὸ εἶνε μιὰ
περαστικά περιουσία...

— Ε, λοιπὸν, εἶνε δική σου, ἂν δεχθῇς νὰ μὲ
ἀποκαταστήσεις !

— Αὐτὸ εἶνε σὰ μὲ μοῦ λῆτε, ἀπάντησε ὁ Λαντρώ, ἂν δέχομαι
νὰ πάρω τὸ παιδί σας, νὰ τοῦ δέσω μιὰ πέτρα στὸ λαϊκὸ καὶ νὰ τὸ
πετάξω μέσα στὸ ποτάμι.

— Σάπα ! φώναξε ὁ κόμης σκεπάζοντας τὰ μάτια του μὲ τὰ
χέρια του. Ἀφοῦ δὲν δεχέσαι ἐσὺ θὰ βρῶ ἄλλους ποὺ νὰ εἶνε λι-
γότερο λεπτολόγοι ἀπὸ σένα.

— Δὲν θὰ βρῆτε κανέναν, εὐγενέστατε.

— Γιατί ;

— Για δύο λόγους... Πρῶτα-πρῶτα γιατί δὲν θὰ τολμήσετε νὰ
δοῦσατε σὲ κανένα μιὰ τέτοια διαταγὴ καὶ ἔπειτα γιατί ἐγὼ θὰ σπᾶσω
τὸ ποδάρι αὐτοῦ ποὺ θὰ τολμούσε νὰ τὴν ἐκτελέσῃ.

Ἐνα μυστηριώδες ἀμάξι ἐρευνε γιὰ τὴν Γαλλία.

Αὐτὴ τὴν φορὰ ὁ κόμης τῆς Θουίνης ἀνεπήδησε ἀπὸ τὴν μανία του.
— Ἀνόντε ! φώναξε ἔρχνᾷς ὅτι μιλάς πρὸς τὸν κύριό σου καὶ
τὸν ἀφέντη σου.

— Καὶ αὐτὸ ἐδῶ, εἶπε ὁ ὑπηρετὴς δείχνοντας τὸ βρέφος, καὶ αὐτὸ
ἐδῶ εἶνε κύριός μου καὶ ἀφέντης μου καὶ ἐνός μου εἰμαι ζωντανὸς κα-
νένας ἂς μὴ φαντασθῇ νὰ τοῦ κάνει κακὸ ;

— Μήτε ἐγὼ ὁ ἴδιος ἴσως ;

— Ὅσο γιὰ σὰς τὸ πρᾶγμα εἶνε διαφορετικὸ... σεις εἰστε πα-
τέρας του... Ἐνας πατέρας ἴσως ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ σκοτώσῃ τὸ
παιδί του...

— Καλὰ λοιπὸν ! φώναξε ὁ κόμης ἔξω φρενῶν. Σκέψου ὅτι
ἐσὺ εἶσαι ἐκείνος ποὺ μ' ἀναγκάζεις νὰ κάνω ὅτι θὰ κάνω τώρα.

— Καὶ μὲ μιὰ γρήγορη κίνηση, πρὸς τὸ βρέφος τὸ ὕψωσε πάνω
ἀπὸ τοὺς ὤμους του γιὰ νὰ τὸ συντρίψῃ κάτω. Ἀλλὰ δὲν εἶχε τὸ
τρομερὸ θάρρος γιὰ ν' ἀποτελειώσῃ αὐτὸ ποὺ ἤθελε νὰ κάνῃ. Ἀ-
φῆσε πάλι τὸ παιδί σ' ἑνα προσκέφαλο καὶ σωριάστηκε σὲ μιὰ ἔδρα.

— ὦ ! φώναξε... Θεέ μου, Θεέ μου, δὲ μπορῶ, δὲ μπορῶ...

— Ὁ Λαντρώ ποὺ ἦταν χλωμότερος ἀπὸ πτόμα, ἀνέπνευσε ἀνα-
κουφισμένος. Στὴν ἀγρία τοῦ φυσιογνωμίου ἀπλώθηκε μιὰ γλυκύτης.

— Ἡ συμπάθεια καὶ ἡ εὐσπλαχνία εἶχαν ζωγραφιστεῖ στὸ πρό-
σωπό του. Γονάτισε μὲ ἀφοσίωση, πῆρε τὸ χεῖρ τοῦ ἀφέντη του
καὶ ἄρχισε νὰ τὸ φιλεῖ, ψιθυρίζοντας σιγὰ-σιγὰ :

— Κλάψτε, κύριέ μου... Κλάψτε... Αὐτὸ θὰ σὰς κάνει καλό...
Κανένας δὲν σὰς βλέπει...

— Ὁ κόμης ἔβαλε τὰ χέρια του γύρω ἀπὸ
τὸ λαϊκὸ τοῦ πιστοῦ τοῦ ὑπηρετῆ καὶ εἶπε
πολλὴν ὥρα ἔκλαιε ἀκίνητος σ' αὐτὴ τὴ
θέση :

— Ἀφέντη μου, εἶπε σὲ λίγο ὁ Λαντρώ,
ἐμπιστευθῆτε σὲ μένα τὸ βρέφος. Θὰ τὸ πάω
τόσο μακριὰ ὥστε ποτὲ δὲ θὰ μπορέσῃ νὰ
ξεαναγορεύσῃ ἐδῶ...

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΟ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ

Δραματική περιπέτεια βγαλμένη από ένα διήγημα του Λαφόν Μπίρντ. Παραγωγή «ΠΑΡΑΜΟΥΣΤ».

Η ΙΣΤΟΡΙΑ αυτή εινε πραγματική. Έκτυλισται στα Βαλκάνια, λίγα χρόνια πρό του Ευρωπαϊκού πολέμου. Οι Γεωργιανοί, κατόπιν μιας μεγάλης επιθέσεως των Σλαβονών, ήττήθησαν κατά κράτος. Τμήματα της οπισθοφυλακής των διασκορπισμένα έπλασσαν στην τύχη εδώ κ' εκεί. Ο νεαρός ύπολοχαγός κόμης 'Αλμαζύ της Γεωργιανής οπισθοφυλακής, είχε καταφύγει στο χόλλ του «Αυτοκρατορικού Ξενοδοχείου» της Ραμπέργκ, όπου εξαντλημένος και κατάκοπος δπως ήταν άποκοιμήθηκε. Την άλλη μέρα το πρωί, η 'Αννα, η υπηρέτρια του ξενοδοχείου, ανέκλυψε τον άξιωματικό μέσα στο χόλλ. 'Αμέσως, μόλις τον είδε, φώναξε το άλλο προσωπικό του ξενοδοχείου, για να τους πη τι είχε ανακαλύψει. Ο θυρωρός 'Αντώνης άμέσως μόλις είδε τον άξιωματικό, σκέφτηκε τι άσχημες συνέπειες μπορούσε να έχη η παρουσία του μέσα στο ξενοδοχείο.

— Αν οι Σλαβονοί, εινε τρέμοντες, τον ανακαλύψουν, θα μας κρεμάσουν όλους.

Η 'Αννα, έντομεταξύ είχε πλησιάσει τον κοιμώμενο και είπε :

— Πρέπει να τον ξυπνήσουμε! ο στρατός μας έφυγε κι' ο έχθρος βρίσκεται εδώ.

— Άς τον παραδώσουμε στους Σλαβονούς, πριν τον ανακαλύψουν εδώ μέσα, επρότεινε ο θυρωρός 'Αντώνης.

— Είσαι παλάνθρωπος! φώναξε τότε η 'Αννα. Μάς λες να παραδώσουμε στους έχθρους μας ένα δικό μας άξιωματικό.

— Όποτε θέλεις να μάς κρεμάσουν, της απάντησε ο 'Αντώνης.

— Ένδ' η υπηρέτρια κι' ο θυρωρός φιλονεικούσαν, ο νεαρός 'Αλμαζύ ξύπνησε.

— Γιατί με αφήσατε και κοιμήθηκα; ρώτησε. Πρέπει, με κάθε θυσία, να συναντήσω τους δικούς μας.

Μά η 'Αννα τον διέκοψε, λέγοντάς του:

— Θα μπορούσες ίσως τη νύχτα να ξεφύγεις, μα τώρα θα ήταν τρέλλα αν επιχειρούσες να βγεις από δω μέσα.

Η χαριτωμένη 'Αννα μιλούσε με σοβαρότητα και η σοβαρότης ήταν ακόμη περισσότερο ειλικρινής, γιατί ο νεαρός άξιωματικός ήταν ένα πολύ όμορφο παιδί. 'Εκείνος άντι άλλης απαντήσεως της έδειξε τη στολή του και τα γαλόνια. Χωρίς άλλο, αν άνεκαλύπτετο από τους έχθρους θα τουφεκίζότανε. Όποτε καλλίτερα θα ήταν να τον αφήσουν να φύγη. Μά η 'Αννα, της οποίας το πνεύμα ήταν γεμάτο ετοιμότητα, είπε έξαφνα.

— Τό γκαρσόνι του ξενοδοχείου, μόλις έμαθε ότι πλησιάζουν οι έχθροι, έφυγε από το φόβο του. Τό μόνο σας καταφύγιο θα ήταν να τον άντικαταστήσετε.

— Έτσι κ' έγινε. Σε λίγες στιγμές ο ύπολοχαγός 'Αλμαζύ έγινε υπηρέτης.

Ο έχθρος έντομεταξύ κατέλαβε την πόλη. Ο στρατηγός Ζούσκιεβιτς ο άρχηγός του στρατού έγκατεστάθη στο Αυτοκρ. Ξενοδοχείο. Ο δήμαρχος και οι λοιποί έπίσημοι είχαν υποβάλει τα σέβη τους.

— Α! αν ήξερα, ότι υπάρχουν τόσο άμορφες κοπέλλες στην Ραμπέργκ θα την καταλάμβανα μαά ώρα άρχιτερα.

Και έτσι σε λίγο ο στρατηγός μέσα στην κάμαρή του άρχισε να κορτάρη τη νεαρά υπηρέτρια.

— Ε! τη ρώτησε, τι θα προτιμούσες; να έχης στην άγκαλιά σου τη σκούπα σου ή ένα στρατηγό.

— Άς με συγχωρεί η 'Εξοχότης σας, αλλά θα προτιμούσα τη σκούπα μου! του απάντησε θαρρετά η μικρούλα.

Η απάντησής της αυτή και η άντίστασής της άρχισε να έξοργίζει το στρατηγό.

— Ω! καταλαβαίνω! του είπε η 'Αννα, γιατί σεας οι άνδρες κάνουνε διαρκώς πολέμους;

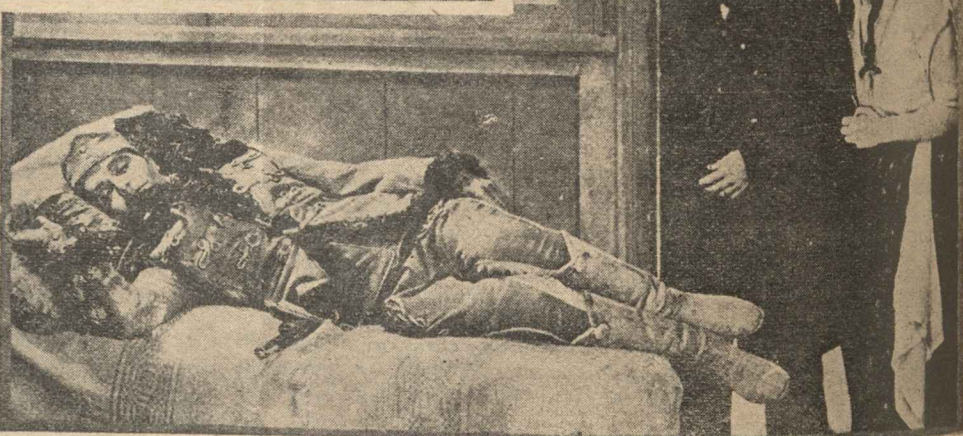
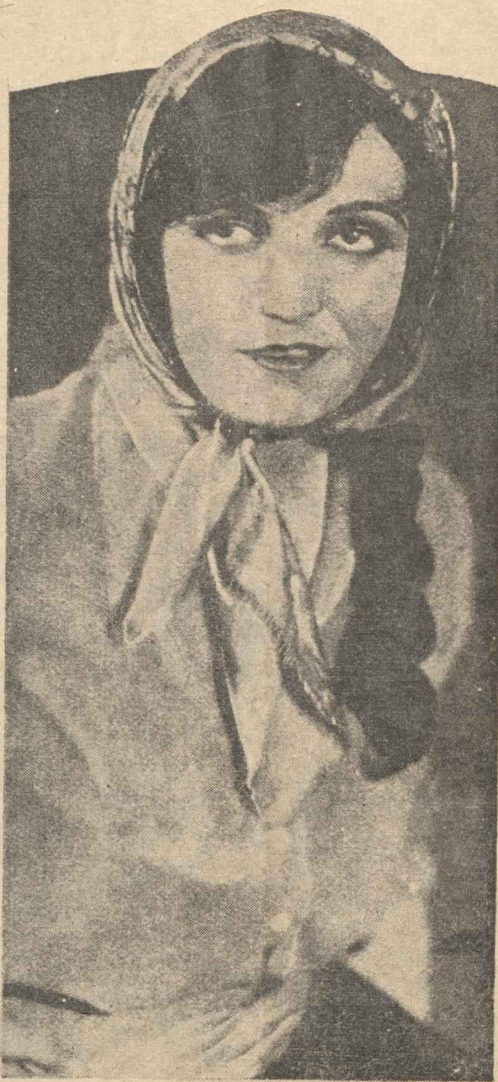
— Γιατί; ρώτησε περίεργος ο στρατηγός.

— Γιατί κουραζόσαστε από τις γυναίκες σας και θέλετε να... κατακτήσετε άλλες.

Μά ο νικητής στρατηγός δέ μπορούσε ν'

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΠΟΛΑ ΝΕΓΚΡΙ 'Αννα.
ΤΖΕ'Ι'ΜΣ ΧΑΛΛ 'Υπολοχ. 'Αλμαζύ.

Η 'Αννα φώναζε τους άλλους υπηρέτες του ξενοδοχείου για να δουν τον άρρωστο άξιωματικό που κοιμόταν.

άσκοληται διαρκώς με τη νεαρή υπηρέτρια του ξενοδοχείου, όσο και αν του άρεσε αυτή. Σοβαρότατες υποθέσεις του κράτους τον άπασχολούσαν. Σε λίγο του άνήγγειλαν την έπίσκεψη του μυστικού πράκτορος Πετρόφ, ο οποίος είχε φτάσει κομίζοντας ευχάριστα νέα και ήταν έπιφορτισμένος με μια

καινούργια άποστολή: έπρόκειτο να προσημάνη τις θέσεις του έχθρικού πυροβολικού.

Έν τω μεταξύ το προσωπικό του ξενοδοχείου βρισκόταν σε μεγάλη συγκίνηση. Άστυνομικοί του έχθρου είχαν πάει 'Επώνυμους τα δελτία της ταυτότητός των. Ένας λογίας άπετάνθη και προς το καινούργιο γκαρσόνι, τον ύπολοχαγό 'Αλμαζύ, ο οποίος όμως δεν είχε να του δείξη τίποτε. Ήθελαν να τον συλλάβουν.

Τότε η 'Αννα, μπροστά στο στρατηγό ο οποίος είχε πλησιάσει εκεί και παρακολούθησε τη σκηνή είπε :

— Και πώς θα γίνεται ενάξει η ύπηρεσία του ξενοδοχείου, αν μάς συλλάβουν το μοναδικό μας γκαρσόνι.

— Μη φοβάσαι για τό γκαρσόνι σου μικρούλα μου, της είπε ο στρατηγός. Έρεεις καλά ότι εσύ διατάσσεις εδώ μέσα.

Σε λίγο άνήγγελλθη τηλεφωνικώς η άφιξη του Πετρόφ ο οποίος ξαναγύρισε στο ξενοδοχείο κομίζοντας πολιτιμώτατες πληροφορίες.

— Αυτή τη φορά τους κρατάμε! φώναξε δυνατά ο κατάκοπος μόλις μπήκε μέσα στην αίθουσα. Έχω άπάνω το σχέδιο των επιχειρήσεων του έχθρου.

Μά ο ύπηρέτης, ο ύπολοχαγός 'Αλμαζύ, του άνεκοίνωσε ότι ο στρατηγός κοιμόταν και ήταν αδύνατο να τον δεχθή.

Ο κατάσκοπος, έπιφελούμενος της απαντήσεως του στρατηγού διευθύνθηκε προς την αίθουσα των λουτρών του ξενοδοχείου για να πάρη ένα μπάνιο. Μόλις έμπηκε μέσα ο ύπολοχαγός 'Αλμαζύ τομερός και άκούστηος ώρμησε εναντίον του και τον έκόνισε.

Καθώς ο 'Αλμαζύ έβγαινε από τό λουτρό, έπιασε άπάνω στην 'Αννα.

— Τι κάναν; τον έρώτησε εκείνη βλέποντάς τον κατάχλωμο.

Η χαριτωμένη υπηρέτρια του ξενοδοχείου 'Αννα, την έπεισε ύποδύεται η ΠΟΛΑ ΝΕΓΚΡΙ

και έλκυσε την πόρτα του λουτρού άπό μέσα.

Έτσι, συμπεράνε με λογικότητα θ' άποδουν το γεγονός σε αυτοκτονία.

Και έπειδή ο 'Αλμαζύ ταργαμένος καθώς ήταν της μιλούσε, εκείνη του συνέστησε να έβγει.

— Θα πήτε ότι την ώρα που σκοτώσατε τον Πετρόφ βρισκόσαστε στην κάμαρή σας... θα πήτε ακόμα ότι ο Πετρόφ, όταν του πήγαν στο μπάνιο τα σεντόνια, σάς είπε ότι τον σάς χρειαζέται παιδί. Θα πήτε πως δεν είπατε, ούτε άκούσατε τίποτε... Θυμηθήτε :

— Άν είπατε, ούτε άκούσατε τίποτε...

Η γενναία κόρη είχε καταστρώσει ένα έλάνηλο σχέδιο για να σώση τον ύπολοχαγό, μα ο στρατηγός δεν έπιασε άμέσως στην παλάμη. Όταν έμαθε ότι ο κατάσκοπος βρέθηκε παρής μέσα στο μπάνιο, φώναξε :

— Διάβολε, αυτός ριψοκινδύνευσε τη ζωή του για να μου φέρη σπουδαιότερες πληροφορίες και πήγε και σκοτώθηκε σαν ήλιθος πριν μου τις άνακοινώση! Αυτό εινε άπίστεο!

Και άμέσως διέταξε τους στρατιώτες του :

— Κανείς να μη βγη από το ξενοδοχείο! Έξορτάστε όλους εδώ μέσα και τους υπηρέτες ακόμη!

Μά είχαν συλλάβει κιόλας έναν ύποπτο, τον 'Αλμαζύ, τον όποιον παρουσίασαν στο στρατηγό για να τον ανακρίνη. Ο ύπολοχαγός έπανελάβε στο στρατηγό το μάθημα που του είχε κάνει η 'Αννα.

— Σας λέω, έπανελάμβανε, ότι δεν ξέρω τίποτε. Προτίμασα τό μπάνιο του, του πήγα τα σεντόνια του και μου είπε ότι δέ με χρειαζέται παιδί. Αυτό εινε όλο...

— Μά που πήγες κατόπι; τον ρώτησε ο στρατηγός. Να τι θέλουμε να μάθουμε. Τι ήπιας στο διάστημα της μιας ώρας που πέθανε από τη στιγμή που άφησες τον Πετρόφ στην στιγμή που σε είδαν να γυρίζεις στην κάμαρή σου...

— Έδωσαν πέντε λεπτά προθεσμία στον ύπολοχαγό 'Αλμαζύ για να πάντηση στην έρώτησή αυτή. Αν περνούσε αυτή η προθεσμία χωρίς ν' άπάντηση θα τον έκρεμαγαν άμέσως.

Και θα τον έκρεμοσαν χωρίς άλλο, αν δεν έπανελάβε η χαριτωμένη 'Αννα, η όποία τον

Ο ύπολοχαγός κόμης 'Αλμαζύ, τον έπεισε ύποδύεται ο ήθεποιός Τζέιμς Χάλλ.

την και έλκυσε την πόρτα του λουτρού άπό μέσα.

Έτσι, συμπεράνε με λογικότητα θ' άποδουν το γεγονός σε αυτοκτονία.

Και έπειδή ο 'Αλμαζύ ταργαμένος καθώς ήταν της μιλούσε, εκείνη του συνέστησε να έβγει.

— Θα πήτε ότι την ώρα που σκοτώσατε τον Πετρόφ βρισκόσαστε στην κάμαρή σας... θα πήτε ακόμα ότι ο Πετρόφ, όταν του πήγαν στο μπάνιο τα σεντόνια, σάς είπε ότι τον σάς χρειαζέται παιδί. Θα πήτε πως δεν είπατε, ούτε άκούσατε τίποτε... Θυμηθήτε :

— Άν είπατε, ούτε άκούσατε τίποτε...

Η γενναία κόρη είχε καταστρώσει ένα έλάνηλο σχέδιο για να σώση τον ύπολοχαγό, μα ο στρατηγός δεν έπιασε άμέσως στην παλάμη. Όταν έμαθε ότι ο κατάσκοπος βρέθηκε παρής μέσα στο μπάνιο, φώναξε :

— Διάβολε, αυτός ριψοκινδύνευσε τη ζωή του για να μου φέρη σπουδαιότερες πληροφορίες και πήγε και σκοτώθηκε σαν ήλιθος πριν μου τις άνακοινώση! Αυτό εινε άπίστεο!

Και άμέσως διέταξε τους στρατιώτες του :

— Κανείς να μη βγη από το ξενοδοχείο! Έξορτάστε όλους εδώ μέσα και τους υπηρέτες ακόμη!

Μά είχαν συλλάβει κιόλας έναν ύποπτο, τον 'Αλμαζύ, τον όποιον παρουσίασαν στο στρατηγό για να τον ανακρίνη. Ο ύπολοχαγός έπανελάβε στο στρατηγό το μάθημα που του είχε κάνει η 'Αννα.

— Σας λέω, έπανελάμβανε, ότι δεν ξέρω τίποτε. Προτίμασα τό μπάνιο του, του πήγα τα σεντόνια του και μου είπε ότι δέ με χρειαζέται παιδί. Αυτό εινε όλο...

— Μά που πήγες κατόπι; τον ρώτησε ο στρατηγός. Να τι θέλουμε να μάθουμε. Τι ήπιας στο διάστημα της μιας ώρας που πέθανε από τη στιγμή που άφησες τον Πετρόφ στην στιγμή που σε είδαν να γυρίζεις στην κάμαρή σου...

— Έδωσαν πέντε λεπτά προθεσμία στον ύπολοχαγό 'Αλμαζύ για να πάντηση στην έρώτησή αυτή. Αν περνούσε αυτή η προθεσμία χωρίς ν' άπάντηση θα τον έκρεμαγαν άμέσως.

Και θα τον έκρεμοσαν χωρίς άλλο, αν δεν έπανελάβε η χαριτωμένη 'Αννα, η όποία τον

έπλησίασε και του είπε κρυφά :

— Γιατί δεν τούς λες πως στο διάστημα αυτό βρισκόσαστε μαζί μου μέσα στην κάμαρή μου.

Και, καθώς ο 'Αλμαζύ τον κοιτούσε κατάπληκτος, εκείνη φώναξε δυνατά με πονηρία :

— Να!... Πέστο!... Πέστο!... Σου τό έπιτρέπω!...

Μά ο 'Αλμαζύ έδίσταζε ακόμα. Τότε η 'Αννα έλαβε τό λόγο και δικαιολόγησε την άπουσία του ύπολοχαγού, λέγοντας ότι στο διάστημα αυτό βρισκόταν μέσα στην κάμαρή της. Ο στρατηγός άκούγοντάς της μάνιασε μαζί της.

— Όποτε έτσι! φώναξε. Περιφρονείς έμένα για έναν ύπηρέτη!...

— Μά κ' εγώ είμαι ύπηρέτρια, του απάντησε η 'Αννα.

— Α! τότε κι' εγώ θα σε μεταχειριστώ σαν ύπηρέτρια! της είπε ο στρατηγός τρελός από τη λύσσα του.

Και τη διέταξε :

— Γονάτισε! Γονάτισε, να σε δώ δπως σε είδα όταν ήρθα εδώ.

Φυσικά, η 'Αννα δεν έμεινε πολλήν ώρα σ' αυτή τη στάση. Σηκώθηκε μόλις ο στρατηγός της έστριψε τις πλάτες.

Συγχρόνως ο στρατηγός διέταξε να έπιβλέπουν τον 'Αλμαζύ το γκαρσόνι που δεν είχε χαρτιά και για να ξεχάση τις έρωτικές του άτυχιες με την 'Αννα τό έβριξε στο γλέντι.

Σε λίγο, αυτός και τό έπιτελείο του ροζάλιζαν μεθυσμένοι σαν κτήνη. Έν τω μεταξύ η μικρή υπηρέτρια του «Αυτοκρατορικού Ξενοδοχείου» προσπαθούσε να φυγαδεύση τον 'Αλμαζύ και όταν πιά τό κατέρωθωσε άρχισε να κλαίη.

Τώρα τό ξενοδοχείο της φαινόταν άπέραντο και άδεια. Μά, την άλλη μέρα, μια εύχαιρητη τροπή των πραγμάτων καθρούχασε κάπως τη θλίψη της.

Ο στρατηγός και τό 'Επιτελείο του φαινότουσαν πολύ άνήσυχoi, ένθ' συγχρόνως όβδιδε έπιφταν σκάζοντας γύρω από τό «Αυτοκρατορικό Ξενοδοχείο».

Γεωργιανά άεροπλάνα συγχρόνως έρχιγαν προκηρύξεις στην πόλη διά των όποιων διεκήρυσσαν στους κατοίκους τη μεταστροφή της νίκης υπέρ αυτών.

Πράγματι, οι Σλαβονοί είχαν νικηθεί και τό τμήμα του στρατού των που είχε καταλάβει την Ραμπέργκ, κ' έπικεφαλής το στρατηγό, άναγκάστηκε να την έκκενώση.

Άμέσως όλος ο πληθυσμός, έξαλλος από τον ένθουσιασμό του, έξόρμησε για να ύποδεχθή τα νικηφόρα Γεωργιανά στρατεύματα. Η μόνη που άνησυχούσε ήταν η ώραία υπηρέτρια 'Αννα.

— Δεν θέλω τίποτε άλλο, έλεγε, παρά να μάθω αν έζή ο άγαπημένος μου.

— Όστερ! από μια εύχαιρητήριο δοξολογία στη μητροπόλη, έγινε μεγάλη στρατιωτική παράταξη. Έκει ο άρχιστράτης - γος των Γεωργιανών διέταξε να παρουσιασθή η μπροστά του το πρώην γκαρσόνι του «Αυτοκρατορικού Ξενοδοχείου» τό όποιο φορούσε τώρα τη στολή του ύπολοχαγού.

— Όπο- λοχαγέ κόμη 'Αλμαζύ, του είπε, έγινανε άξιός της πατρίδος με την έξαρετή κ' η'

έπηρεσάν την όποία της προσφέρατε.

Ο 'Αλμαζύ, ο όποιος είχε δει την 'Αννα μέσα στο πλήθος, της ένευσε να πλησιάση.

— Αν η 'Εξοχότης σας τό έπιτρέπει, είπε ο 'Αλμαζύ στον άρχιστράτηγό, θα σάς παρουσιάσω εκείνη που με τό θάρρος της συνετέλεσε στην πραγματοποίηση αυτής της έπηρεσεως.

Τότε ο στρατηγός είπε προς την 'Αννα :

— Δεσποινίς, εν όνόματι της προσαιούς μας πατρίδος Γεωργίας έχω σήμερα την έξιμερική τιμή να σάς χαιρετήσω σαν ένας από τους πιο γενναίους και πιο τιμίους στρατιώτες μας.

Ο άρχιστράτης κατόπιν στραφής προς τον 'Αλμαζύ :

— Και τώρα, ύπολοχαγέ, μπορείτε να πάρετε μια άδεια όκτω ήμερών να τη χρησιμοποιήσετε για τις προσωπικές σας ύποθέσεις.

Ο 'Αλμαζύ πήρε τότε τό χέρι της 'Αννας.

— 'Αννα της είπε, έχουμε τώρα τό δικαίωμα να ένωθούμε... γιατί ύπηρέτησαμε μαζί την Πατρίδα.

ΑΝΑΓΚΑΙΑ ΔΙΑΩΣΙΣ

ΟΙ ΧΙΜΠΑΤΖΗΔΕΣ

Τό «Μπουκέτο» ήρτισε πρό άρκετού καιρού να δημοσιεύη εις τας σελίδας αυτές κινηματογραφικά σενάρια, μετά των εικόνων των. Δυστυχώς οι διάφοροι πύθηκοι, οι μη όντες εις έσιν να δημοσιεύσουν τίποτε νέον μάς άντέγραψαν και την πρωτοτυπίαν μας αυτήν, έπως εις όλα έχουν άντιγράψει τό «Μπουκέτο», χωρίς και να μπορούν να εχάσουν τό πνεύμα του, την έκκεντικότητά του, την δρόσον του.

Συνέπεια του πηνησιμού αυτού είπε και τό μοιραίον γεγονός, ότι τό σενάριον που δημοσιεύθηκε σήμερον έδημοσιεύθη και εις κάποιο άλλο περιοδικόν, εκ των άντιγραφόντων τό «Μπουκέτο».

Η διαφορά όμως μεταξύ των δύο μεταφράσεων και των εικόνων εινε τεραστία...

Η 'Αννα παρατήρησε με τρόμο τον άρχιστράτηγό να ροζάλιζε έπάνω στο τραπέζι.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΕΠΙΦΥΛΛΙΔΟΣ

ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ

Ο Φεβάλ στο Παρίσι. Ο κίνδυνος της πείνας. Το πρώτο του έργο. Πώς έγραψε τα «Μυστήρια του Λονδίνου», χωρίς να έχει ιδέα περί Λονδίνου!... Τα 200 μυθιστορήματά του. Ο γάμος του. ...Αυτός είναι ο Φεβάλ!... κ.τ.λ.

Όταν έφθασε από τη Βρετανία στο Παρίσι ο Πωλ Φεβάλ άγ-
τίκρυναν άμέσως άμείλικτο το πρόβλημα της ζωής. Η φτώχεια τότε
άπειλο τους άγρια, είδεχθής, φρικαλέα. Προσπάθησε να ζήσει στην
άρχη με τη φιλολογία, μα δεν κατάφερε τίποτα. Έτσι άναγκάστη-
κε, το 1840, να δεχθί μιά θέσιν διορθωτού στον «Νουβελίστ» που
εξέδιδε τότε ο Θιέρσο. Γρήγορα όμως ή έφημερίς αυτή διέκοψε
την έκδοσιν της και άρχισε για τον νεαρόν μυθιστοριογράφον ή
φοβερή περίοδος της πείνας.

Στην άπελπισία του ο Φεβάλ άπεφάσισε να συνθέσει μερικά τρα-
γουδάκια, τετράστιχα έπιθεωρήσεων και διαλόγους που είχαν την
εποχήν εκείνη μεγάλη πέρας. Την εργασία αυτή την έκανε σαν
άγγρα. Δούλευε για να ζή, ως που τέλος ή «Παρισινή Έπιθεώ-
ρησις» και ή έφημερίς «Εμπόριον» και «Νομοθεσία» άρχισαν να
του δημοσιεύουν συνεργασία του.

Πρωτοδημοσιεύθηκαν τα έργα του «Η Δάσχη των Φακών», «Ο
Άσπρος Λύκος», «Οι Φαναρόνοι του Βασιλέως». Το όνομά του
άρχισε να λανσάρεται...

Από πολλόν καιρό ο κ. Άντενδρ Ζολύ, ο φιλολογικός σατράπης
του «Γαλλικού Ταχυδρόμου» άνειρευόταν ένα μυθιστόρημα με τον
τίτλο «Τα Μυστήρια του Λονδίνου» που θα δινε μεγάλη κυκλοφο-
ρία στην έφημερίδα του. Το έργο αυτό το παράγγειλε σ' έναν
Άγγλο συγγραφέα. Όταν όμως το έλαβε τελειωμένο του φάνηκε
σαχλό. Αυτό τον έφερε σε μεγάλη άμηχανία γιατί από καιρό ή
έφημερίς του άνήγγελλε «Τα Μυστήρια του Λονδίνου» γραμμένα
άπό τον σερ Φράνσις Τρόλοπ. Τι έπρεπε να
κάνη πλέον; Έξαφνα θυμήθηκε ότι είχε δια-
βάσει τον «Άσπρο Λύκο» του Φεβάλ, που τον
έκανε να μνιστεί ένα συγγραφέα με ταλέντο και
με εύρη μέλλον. Δεν έλασε τότε καιρό, έστρεψε
στο σπίτι του Πωλ Φεβάλ κ' άπό την πόρτα
άκόμα, χωρίς καμιά προεισαγωγή τον ρώτησε:

— Σέρετε καλά το Λονδίνο;

— Εγώ; Καθόλου! Άπάντησε ο Φεβάλ με
άπορία.

— Τι κρίμα!... Για να δούμε!... Θα μπο-
ρούσατε να μου γράψετε σε τέσσερες μέρες τα
τέσσερα πρώτα κεφάλαια των «Μυστηρίων του
Λονδίνου»;

— Φαντάζομαι πως άστειεύεσθε... είπε ο
Φεβάλ.

— Σας μιλώ πολύ σοβαρά!... Η άρνησις
σας με καταστρέφει, σας καταστρέφει, μάς κα-
ταστρέφει και τους δύο!... «Α! Ο «Λύκος» σας
με είχε κάνει να περιμένω κάτι καλύτερο από
σας. Τι γράφετε τώρα;

— Έσκυψε άπάνω άπ' τα χειρόγραφα του Φε-
βάλ και διάβασε.

Ο νεαρός συγγραφέας έγραψε μιά παριζιά-
νική ιστορία. Άρχισε στον «Άγιο Ευστάθιο».

— «Α! Περιήρμα! φώναξε ο κ. Ζολύ άνα-
πιδώνοντας με χαρά. Νάτα! τα Μυστήρια μιά!...

— Μα το έργο άκυλίσσεται στο Παρίσι.
είπε ο Φεβάλ. Άστείνεστε;

— Μιλώ σοβαρότατα και σας το άποδεικνύω.
Βγάζοντας συγχρόνως το πορτοφόλι του, πήρε
ένα μάστο χαρτονομίσματα και τα άφησε άπάνω
στο γραφείο.

— Άς κλείσουμε τη συμφωνία μας, φίλε μου συνέχισε. Το μυ-
θιστόρημα που γράφετε βρίσκεται σε καλό δρόμο. Δεν έχουμε παρ-
α' άλλαξουμε τα γαλλικά όνόματα μ' έγγλέζικα και να άμέσως τα
«Μυστήρια του Λονδίνου».

Ο Πωλ Φεβάλ έπείσθη. Και έτελείωσε το πρώτο μέρος των...
«Μυστηρίων του Λονδίνου», χωρίς να ξέρη το Λονδίνο, παρ' όσον
άπ' ότι διάβασε και άκουσε γι' αυτό. Η έπιτυχία εν τούτοις ύλησε
μοναδική. Για να γράψη το δεύτερο μέρος ο «Γαλλικός Ταχυδρό-
μος» τον έστειλε στο Λονδίνο, όπου όμως ο Φεβάλ έκπιασε πολύ
να βρή, ο,τι ζητούσε. Οι Λονδρινέζοι στους όποιους είχε συστηθεί
δεν τον άφησαν να δει παρά τις ώραιες πλευρές της κοινωνίας,
άποφεύγοντας έκ' προσέθεσε να του γνωρίσουν τις ύποπτες συν-
οικίες του Τζιζ και του Γκρόουεντορ. Εύτυχως βρέθηκε ένας Γάλλος
και εύκόλυνε τις έρευνες του Φεβάλ.

Κατόπιν των έπιτυχιών αυτών ο Φεβάλ έθεωρείτο έφάμιλλος
των μεγάλων συγχρόνων του συγγραφέων, Άλεξάνδρου Δουμά,
πατρικά και Εγγενίου Σή. Η πρόωξη αυτή δόξα του ένοχλούσε
φυσικά και τον Δουμά και τον Σή, οι όποιοι τον κατηγορούσαν
στο τέλος, ότι είχε άντιγράψει τον «Μόντε Χρήστο» και τον «Πε-
ριπλανώμενο Ίουδαίο» για να σκαρώσει τα «Μυστήρια του Λον-
δίνου».

Στις φοβερές αυτές κατηγορίες, που ούτε λίγο ούτε πολύ, ένε-
φάνιζαν τον Φεβάλ ως άνήθικον λογοκλόπον, ο νεαρός συγγρα-
φέας άπάντησε χωρίς να θυμώσει:

— Ο Άλεξάνδρος Δουμάς και ο Εγγένιος Σής είναι οι δι-
σκαλοί μου, τους όποιους σέβομαι και έκτιμώ. Μολαταύτα όφειλο
να έξηγήσω ότι τα «Μυστήρια του Λονδίνου» έγράψαμεν και έ-
δόθησαν έξάκις πριν κυκλοφορήσουν ο «Μόντε Χρήστο» και ο
«Περιπλανώμενος Ίουδαίος».

Συνεπώς είμαι πολύ ευχαριστημένος ότι μπορώ να μνηστώ
τους ένδοξους διδασκάλους μου... Εκ τών προτέρων

Έπειτα από τον θρίαμβον αυτόν ή παραγγελία μυθιστορ-
μάτων άρχισαν να καταφθάνουν σωρηδόν άπό παντού. Και ο Φε-
βάλ παρουσίαζε άλλεπάλληλα τό ένα πίσω από τό άλλο τα έργα
του, που έδιαβάζοντο άπλήτως άπό τό κοινόν. Μιά μέρα πάλι
εδέχθη την έπίσκεψη του Άντενδρ Ζολύ, στον όποιον ο Φεβάλ
χρυσόπαισε τό λανσάρισμά του. Τώρα ο Ζολύ επρόκειτο να διευθί-
νει νέαν έφημερίδα που θα έβγαζε ο Γκραντέ ντε Κασανόβα, την
«Εποχή». Και του χρειαζόταν μιά έπιφυλλίς του Φεβάλ, συ-
γγραφώς πιά της μόδας, ή όποια να συναρπάση, να χαλάση κόσμο.
Ο Φεβάλ δεν μπορούσε ν' άρννηθί. Και έτοιμάσε το «Γιού του
Διαβόλου», στον όποιον και όφειλε τη μεγάλη της έπιτυχία ή
καινούρια έφημερίς.

Ο δαιμόνιος Ζολύ έπ' εύκαιρία της δημοσιεύσεως της έπι-
φυλλίδος, έσκέφθηκε να κάνει μιά πρωτότυπη ρεκαλά, που όμια
της δεν είχε τόλμηθι ποτέ πριν. Άλλά άν δεν άπατάμεθα από
και σήμερα που ή ρεκαλά έχει έξελιχθί εις έπιστήμην μπορεί να
παρουσιασθί τόση πρωτοτυπία.

Ήταν ή τελευταία μέρα της άποχής το
1846. Ένθ ο κόσμος είχε πλημμυρήσει τους δώ-
μους του Παρισιού και διεσκέδαζε με τους πο-
σκαράδες, βλέπει άξαφνα ένα πελώριον άρμα,
πάνω στο όποιον παριστάνετο ο πρόλογος του
«Γιού του Διαβόλου»! Ακολουθούσαν και προ-
γυόντο πενήντα καβαλαρέοι, ντυμένοι με πο-
λύχρωμα κουστούμια, οι όποιοι σκοπούσαν όγ-
γελίες. Μπροστά άπ' όλη τη πομπή ήσαν δώ-
δεκα εύνοχοι που έσάλιζαν ένα εύθυμο έρ-
μηνίο και άλλοι δώδεκα ντυμένοι, σαν δαίμο-
λοι άναβαν βεγγαλικά!...

Ο Πωλ Φεβάλ ύπηρεζαν ένας άπό τους πα-
ραγωγικώτερους μυθιστοριογράφους. Σε δι-
σσημα λιγώτερο των σαράντα έτών έγραψε άνω-
θεν — γιατί δεν δεχόταν ποτέ να συνεργασθί
με άλλον — περί τό διακόσια όγκώδη μυθιστο-
ρήματα, χωρίς να ύπολογισθόν ή μικρές έρω-
τικές του ιστορίες, όπως είναι ή «Άγαπημένη
το Γράμμα της Νεότητος», ή «Άλίσια Πάουλι»,
κ.τ.λ. κ.τ.λ. τα όποια άσφαλώς είναι τα καλύτερα
έργα του. Την ημέρα που γάμου του Φεβάλ με-
στο πλήθος που συνάθιζε έξω άπό την έκκλη-
σία του Άγίου Ρός για να δει τον μεγάλο συγ-
γραφέα, ένας δημοσιογράφος είπε στους πλά-
νους του.

— Νά! αυτός είναι ο Φεβάλ! Αυτός που
βγαίνει τώρα.

Ο κόσμος όμως άρχισε τα γέλια, κατ'ε-
ξοκείνη ειρωνικώς τον δημοσιογράφο. Ένας μύ-
στος...

Κάνει λάθος ο κύριος. Αυτός είναι ο γιός του!

Και βέβαια κανείς δεν μπορούσε να πιστέψη ότι ο συγγραφέας
ύπερδρα: οσών μυθιστορημάτων μπορούσε να είναι τούτον νέος και
να μην έχει λευκά μαλλιά...

Πραγματικώς ο Φεβάλ ήταν όταν ένυμφεθί 36 έτών. Παλ-
νός δηλαδή, πράγμα που έκανε το πλήθος να μη θέλη να πιστέψι
πώς αυτός που έβλεπε ήσαν ο άγαπητός του συγγραφέας, τον ό-
ποιον έφαντάζετο γηρασμένον. Ύπεθεσαν δηλαδή όλοι ότι ο
Φεβάλ έφυγε άπό την πλαινή πόρτα της έκκλησίας, για ν' άπο-
φύγη την πολυκομία...

Η έπιτυχία του Φεβάλ δεν περιωρίσθη, όπως είπαμε, στί στή-
δρα της Γαλλίας. Και προς άποδείξιν άναφέρω, το έξης χωρι-
μένο άνέκδοτο:

Μιά μέρα ο κ. Σωβέρ, το δεξί χέρι του έκδότου Νταντί, έ-
χθη την έπίσκεψιν ενός νεοσύζεγου, ο όποιος του έπρότεινε να
έκδώσθι τη μετάφραση ενός άμερικάνικου μυθιστορήματος που είχε
χαλάσει κόσμο στον Νέο Κόσμο. Το βιβλίον αυτό είχε τίτλον
«Οι κίνδυνοι του Χρυσού». Ο Σωβέρ έστρεψε μιά ματιά στο έρ-
γικό κείμενο άλλα άμέσως άπό τις πρώτες φράσεις έμπεσε τις
φωνές!

— Μ' αυτό είναι άνήκουστο!...

Τι συνέβαινε; Άπλούστατα είχε μπροστά του λέξη προς λέξη
μεταφρασμένο το «Χρυσό Μαχαίρι» του Φεβάλ, με παρηλαγμένο
μόνο τον τίτλο και τον συγγραφέα!...

ΡΩΣΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΘΥΣΙΑ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ

ΤΟΥ J. PAVLOSKI

Η ιστορία που θα σας διηγηθώ συνέβη πρό του μεγάλου πο-
λέμου στη Ρωσία. Όσο σημαντικό πρόσωπο ήταν για όλη τη
Ρωσία την εποχή εκείνη ο Τσάρος, άλλο τόσο ήταν κ' ο Παπ-
άβαν για το χωριό του Καλμούκ. Γι' αυτό κ' ή κόρη του ή Μαρία
ήταν ή πιο περιζήτητη νύφη του χωριού. Τα καλύτερα παλληκάρια
της είχαν γυρεύει, μ' αυτή δεν ήθελε κανέναν.

— Γιατί δε θέλεις να παντρευθής; την έρωτούσε συχνά άνήσυχη
ή μητέρα της.

Η Μαρία έπαιρνε τότε μιάν αινιγματικήν έκφραση και δεν ά-
παντούσε. Και μιά μέρα που παρουσιάστηκε ένας σπουδαίος γαμ-
ρός κ' οι γονείς της την έπέλεξαν πολύ να παντρευθί, ή Μαρία
έγρανιάσθη!... Άπό τότε ποτέ πιά δεν έμαθαν οι γονείς της τί ά-
πένη.

Ένα γράμμα εν τούτοις, σχισμένο σε χίλια κομμάτια, που ο
Παπ-άβαν τό βρήκε κάτω άπ' τό κρεβάτι της και κατόρθωσε να
το συναμολογήσει έλυσσε τό μυστήριον. Το γράμμα αυτό ήταν άπό
μιά φίλενά της Μαρίος φοιτήτριας στη Πετρούπολη και μιλούσε
για πολλούς «συντρόφους» που είχαν συλληφθί, για μεγάλα γεγο-
νόνα που προτεινόμζοντο και που θα τρομοκρατούσαν την Κυβέρ-
νηση του Τσάρου.

Το πράγμα ήταν τόσο τερατώδες ότι ο Παπ-άβαν προσπάθησε
να μην τό πιστέψη. Η κόρη του μηδένίστρια, άνακατεμένη έως
σε συνομιλίες εναντίον του ιερού προσώπου του Τσάρου! «Α!
Όχι! Καλύτερα και γι' αυτήν και για τον πατέρα της νάχη πε-
θάνει!... Και για να άποφύγη τις έκινδύνες έξηγήσεις της έ-
ξα-αντιστάς της, ο Παπ-άβαν είπε στη γυναίκα του και στους γνο-
στούς του ότι ή κόρη του πρελάθηκε και άυ-
ποκίνησε. Έκανε μάλιστα και τό μνημόσυνο
της, κ' εύχήθηκε συγκινημένος στο Θεό ν'
άναπαύη την «δούλην του Μαριάν...»

Η Μαρία όταν έφθασε στην Πετρούπολη
είχε μόνο δύο ρούβλια στή τσέπη. Τράβηξε
γραμμή για τό σπίτι της φοιτήτριας, ή όποια
της είχε στείλει τό γράμμα, της μόνης φίλης
που είχε σ' αυτή την άπεραντη πόλη. Η φί-
λη της αυτή ή Βαρβάρα, καθόταν σε μιάν
άθλια σοφίτα της συνοικίας Βλόγγκ. Μόλις
είδε τη Μαρία της άνοιξε την άγκαλιά της.

Η Μαρία τότε της διηγήθηκε τη φυγή
της και τα σχέδιά της. Έλευθερή πιά άπό
κάθε δεσμό ήταν άποφασισμένη να φανή χοί-
ρη στον «καταδυναστευόμενο λαό» και να
θυσιάση ποτέ χρίν του τη ζωή της, άρνού
δεν είχε άλλο τίποτα να θυσιάση.

«Λίγο-λίγο ή «ψηλή» Μαρία—όπως της έ-
λεγαν—έκανε πολλές γνωριμίες. Έμιλούσε
σπάνια κ' ούτε άνακατενόταν στις πολιτικές
συζητήσεις. Έπρεξε σ' όλες τις συγκεντρώ-
σεις, παρακολουθούσε με πάθος τις διαλέ-
ξεις των «άρχων». Μα όλα αυτά ήσαν θεω-
ρίες άπλές κ' ή Μαρία ποθούσε να δρά-
σθι, να δεικνύνευσθι τη ζωή της!...

Επί τέλους ή μεγάλη μέρα έμπερσε!
Ένα πρωί ο Άνδρέας, ο άρχηγός, ο μέγας
τρομοκράτης που είχε θέσει εις κίνησιν ό-
λους τους άστυνομικούς της Άυτοκρατορίας,
την έπλησίασε και της είπε:

— Μαρία, έχω άνάγκη άπό μιά γυναίκα τολμηρή και γενναία
που πρέπει να έρθη μαζί μου στο Λέβκν. Άν μάς πιάσουνε θα
μας κρατήσουν. Σε δυο μήνες ο Τσάρος θα πάη στο Λέβκν. Κατά
την μετάβασή του πρέπει να τον τινάξουμε στον άέρα. Το πράγμα
είναι άποφασισμένο. Θα ήθελα να με συνοδεύσης. Στά μάτια του
κόσμου θα θεωρούμεθα ως ένα άνεργον μικροαστών; Κατάλα-
βες; Δέχσοι;

— Και πως μπορείς ν' άμφιβάλης; Είμαι τόσο εύτυχής.

— Λοιπόν, σύμφωνοι. Στις δέκα αύριο να είσαι στο σταθμό
του Νικόλαου.

Η Μαρία πετούσε άπ' τη χαρά της.

Οι δύο συνομότες έγκαταστήθηκαν σ' ένα μικρό σπητάκι που
το έσώγει του το είχαν μεταβάλει σε μπαλκόνι. Ο Άνδρέας πε-
ρνούσαν τους πελάτες κ' ή Μαρία καθόταν στο ταμείο. Συγχρόνως
τρεξί «σύντροφοι» που δεν φαινότουσαν ποτέ, έργάζοντουσαν στο
ύπόγειο στην κατασκευή μιάς ύπόνομου που θα έφθανε ως τί σι-
δηροδρομική γραμμή.

Η δουλειά προχωρούσε κανονικά κ' όταν ή ύπόνομος έτελείωσε,
οι τρεις σύντροφοι έφυγαν για λόγους προνοίας και άφησαν τον
Άνδρέα και τη Μαρία μόνους. Ο άρχηγός φοβόταν μήπως την
τελευταία στιγμή άνακαλυφθόν. Μιά μεγάλη ποσότης δυναμιτίδος
βρισκόταν κάτω άπ' τό κρεβάτι της Μαρίας. Με αυτήν θάνατι-
νασαν τό βαγόνι του Τσάρου.

Την παραμονή του μεγάλου γεγονότος ο Άνδρέας είδε τη Μαρία
να τρέχει πάνω στο κρεβάτι της. Τη ρώτησε:

— Και δεν λυπάσαι, που θα ριφοκινδυνεύσης τη ζωή σου; Δεν
λυπάσαι τα νειάτα σου, φτώχη μου φίλη; Σκέψου, έχεις άκόμα
καιρό. Μπορείς να φύγης. Θα τα καταφέρω μόνος μου εν άνάγκη...

Η Μαρία άρχισε να γελάη:

— Γιατί γελάς;

— Γιατί τό να πεθάνη κανείς για ένα τέτοιο σκοπό και κοντά
σ' έναν άνθρωπο σαν κ' εσένα, είναι ή μεγαλύτερη εύτυχία, ως την
τελευταία μου πνοή θα σου είμαι ευγνώμων που μου έδειξες τέτοια
έμπιστοσύνη!

Ο Άνδρέας την έπλησίασε ένθουσιασμένος.

— Τι γενναίο κορίτσι, της είπε χαϊδεύοντας τα μαλλιά της.

Η Μαρία με τα μάτια κλεισμένα, έπηρε το χέρι του και το έ-
φίλησε. Τότε—ο! τότε έχασαν το μυαλό τους. Και οι μεγάλοι
συνωμότες έγεύθησαν τον έρωτα πάνω σ' αυτό τό κρεβάτι που
έκρυβε τον θάνατο...

Την άλλη μέρα συνέβη κάτι φοβερό. Καθώς άνοιξε ο Άνδρέας
τό μπαλκόνι είδε στο μέρος άνωθεν που κατέληγε ή ύπόνομος
τέσσερες έργασιμους να στέκονται και να εξέτιάζουν τό έδαφος.

Έπλησίασε.

— Τι τρέχει; ρώτησε.

— Κίττα έδώ, του είπε ένας άπ' τους έργατες. Βουλιάζει. Θά-
χουν άνοιξει ύπόνομο άπό κάτω για τό τραίνο που θα περάση άπ'όπου
άπό πάνω με τον Άυτοκράτορα! Πρέπει να είδοποιήσουμε, την

Άστυνομία!...

Υστερα άπό πέντε λεπτά τό μπαλκόνι είχε άδειάσει. Ο Άν-
δρέας έφυγε προς άγνωστη διεύθυνση και ή
Μαρία έγύρισε στην Πετρούπολη.

Έπέρασαν πολλοί μήνες. Η Μαρία δεν ήξε-
ρε τί άπόγινε ο φίλος της. Και όμως στα σπλάχ-
να της μέρα με τη μέρα όρμαζε ο καρπός του
έφημερου έρωτά τους. Γεμάτη ντροπή και άπο-
γνωση περίμενε την τρομερή στιγμή της γέννας
και δεν τόλμυσε σε κανέναν να έμπιστευθί τό
μυστικό της.

Ένα βράδυ επί τέλους σε μιά συγκέντρωση
ξαναβρήκε τον Άνδρέα, ο όποιος μόλις την είδε
εφώνασε:

— Νά! ο άνθρωπος που μάς χρειάζεται!

Μαρία, πρέπει να φύγης άπ'όπου είσαι. Τη Μόσχα.

Η Μαρία χωρίς να διστάση, άπάντησε:

— Η ζωή μου είναι στή διάθεσή σας.

— Μπράβο, Μαρία! Το περίμενα. Πρέπει
όμως με κάθε δύσιν να γυρίσεις τό άγρότερο με-
θαύριο τό βράδυ. Επρόκειτο να πάη στη Μό-
σχα κάτι γράμματα, να συναντήση μερικά πρό-
σωπα, που θα της έδωσαν όρισμένα σπουδαί-
οτα έγγραφα και ένα μεγάλο χρηματικόν ποσόν

Η Μαρία έφθασε στη Μόσχα, έστρεψε όλη
την ήμερα, έτελείωσε τις δουλειές της κ' έγύ-
ρισε στο ξενοδοχείο της ευχαριστήμένη που δ' ά-
ντιώρθεσαν πρό-πρό-τι να γυρίση στην Πετρού-
πολη! Κατάκοπη έπεσε να κοιμηθί και την
έπηρε άμέσως ένας βαρύτατος ύπνος.

Άξαφνα, κατά τα μεσάνυχτα, έξύπνησε άπό
φοβερούς πόνους. Κατάλαβε ότι ή μοίρα ή στιγμή της γέννας είχε
έλθει. Εδάγκωνε τα χείλη της για να μην φωνάξη κ' άπ' τα μάτια
της έτρεχαν δάκρυα άπελπίας. Τι θα γινόταν! Άν την έπαι-
ρναν χαμπάρι θα την έπληγαν σε καμιά κλινική και έτσι θ' άνε-
καλύπταν στην κάμρα της τό συνομιτικό έγγραφο, τα χρήματα...
Και τότε; Τότε θα έπηρθε ή πλήρης καταστροφή, θα συνελαμβά-
νοντο οι «σύντροφοι» της και σίγουρα θα έτουφεκίζετο ο Άνδρέας.

Ο Άνδρέας που τόσος τον άγαπούσε!... Τι να κάνει; Νά τα κήρη
στη θερμάστρα που έκανε στην κάμρα της; Θα ήταν φοβερή άπό-
λεια για την «ύπόθεσή»! Και πόσο ο Άνδρέας θα στεναχωριόταν...

Και ή μοίρα ή στιγμή έφτασε. Ο καρπός του έρωτός της ήρθε
στη ζωή. Οι πόνοι της όσο φοιχτοί κ' άν ήσαν—δεν ήσαν τίποτα
έπί τέλους. Είχε τη δύναμη να μην φωνάξη, να μην προδοθί. Μα
το παιδί, τό παιδί δεν έπρεπε να έρωσιν! Άπ' αυτή τη ζωή που
μόλις είχε έρθει στον κόσμο έξαορτώντουσαν τόσες άλλες ζωές!...
Και πόσο πολύτιμες... Και ή Μαρία τρελλή μέσα στον ίλιγγο της
άπελπίας της έφαιε βόλκε το λαστιχμένο λαμό του παιδιού,
τον έσφιξε, τον έσφιξε... κ' έμπερσε. Όταν συνήλθε έννοιωσε
τόν άυτό της έλαφορμένον. Μπροστά της φωτιζόμενο άπό τις
φλόγες της θερμάστρας, βρισκόταν τό μικρό πτώμα. Έπρεπε τώρα
να τό έξαφανίσθι.

Έδίστασε... Έκρυπτοσε τη θερμάστρα που έκανε και άξαφνα,
σαν μαγνητισμένη άπό τις φλόγες, έπηρε τό νεκρό κορμάκι και
τόρριξε μέσ' στη θερμάστρα. Έπειτα σαν αυτόματο έβλεπε τό
λερωμένο κάτωμα έδιόρθωσε τό κρεβάτι της, έντίθησε, έπληρώσε
τό ξενοδοχείο και έφυγε.

Τό πρωί ήταν στην Πετρούπολη...

ΑΠΟ ΤΑ ΒΥΖΑΝΤΙΝΑ ΧΡΟΝΙΑ

Η ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑ ΘΕΟΦΑΝΩ

Από την ταβέρνα στέν Αυτοκρατορικό θρόνο. Θεοφανώ και Ρωμανός. Ο μυστηριώδης θάνατος του αυτοκράτορος. Η αντιστάσις της Θεοφανούς. Ο ένδοξος στρατηλάτης Νικηφόρος Φωκάς. Ο έρωσ του και ο γάμος του με τη Θεοφανώ. Η όργη του πατριάρχη. Ο Ιωάννης Τσιμισχής. Τα εγκλήματα της Θεοφανούς. Η δολοφονία του Νικηφόρου Φωκά. Έξορία και έγκαταλείψις, κλπ.

Μέσα στη σειρά των αυτοκρατειρών του Βυζαντίου, η Θεοφανώ εινε εξ ίσου σχεδόν περίφημη όσο και η Θεοδώρα. Ήταν κόρη ενός φτωχού Μανιάτη ταβερνιάρη και πρό του γάμου της λεγόταν 'Αναστασία ή 'Αναστασία. Η όμορφιά της όμως ήταν ασύγκριτη, θεία κι αυτό φαίνεται από το ότι αγαπήθηκε διαδοχικά από τρεις αυτοκράτορες. Καθώς εινε πιθανότερο την άνοδό της στο θρόνο την ώφειλε στους περιφήμους εκείνους διαγωνισμούς καλλονής που γινότουσαν στο Βυζάντιο, όταν επρόκειτο να εκλεγεί σύζυγος για τον αυτοκράτορα. Ο γάμος της με το νεαρό Ρωμανό γινώ το Αυτοκράτορος Κωνσταντίνου VII έγινε κατά τα τέλη του 956. Ο Ρωμανός ή'ανε προικισμένος μ' ένα σωρό φυσικά και ψυχικά χαρίσματα. Όταν ανήλθε στο θρόνο, μετά το θάνατο του πατέρα του το 959, ήταν 21 έτους, ή δ Θεοφανώ δεκαοχτώ. Ένας ιστορικός γραφοντας σχετικά, λέει ότι ή Θεοφανώ εδηλητηρίασε τον πεθερό της για ν' ανεβή γρηγορότερα στο θρόνο. Ωστόσο ή αλήθεια εινε ότι την εποχή εκείνη εξακούσε τεραστία επίδραση στο σύζυγό της. Τίποτε δε γύρευε εκείνη που να μην της το έκανε ο Ρωμανός. Έτσι ή πρώτη φροντίδα της νέας αυτοκρατειρας ήταν να απομακρύνει από το παλάτι την πεθερά της βασίλισσα 'Ελένη και τις πέντε κοινιάδες της, τις οποίες με τη συγκατάθεση του συζύγου της τις έκλεισε μέσα σ' ένα μοναστήρι, παρ' όλες τις ικεσίες και τους θρήνους των.

Στις 15 Μαρτίου 963, ο Ρωμανός επέθανε ξαφνα. Οι περισσότεροι ιστορικοί και χρονογράφοι της εποχής παραδέχονται ότι τον εδηλητηρίασε ή Θεοφανώ. Ωστόσο το γεγονός αυτό φαίνεται κάπως άπιθανο γιατί κατά το διάστημα των εξή έτών του γάμου τους, ή διαγωγή της απέναντί του ήταν όλωσδιόλου άμεμπτος. Έξ άλλου δεν ύπηρχε και κανείς λόγος για να επιδιώξει ή Θεοφανώ το θάνατο του συζύγου της. Ήταν αυτοκράτειρα και παντοδύναμη και ή θέλησή της ήταν διαταγή για το Ρωμανό. Τι άλλο ήθελε;

Την εποχή εκείνη ή Θεοφανώ ήταν είκοσιδύο χρόνων και είχε τέσσερα παιδιά, δυο άρρεα και δυο κορίτσια. Χωρίς ν' άργη ανέλαβε άμέσως την αντιβασίλεια εν όνόματι των δυο πρωτοτόκων παιδιών της, του Βασιλείου που ήταν πέντε χρόνων και του Κωνσταντίνου που ήταν δύο. Μά ή κατάστασις ήταν πολύ δύσκολη για μά γυναίκα και πρό πάντων μά γυναίκα φιλόδοξη. Κοντά της βρισκόταν ένας πρωθυπουργός πανίσχυρος, ο παρακοιμώμενος Ιωσήφ Βρίγγας, ο οποίος είχε κυβερνήσει δεσποτικά κατά το διάστημα της βασιλείας του Ρωμανού και ο οποίος μπορούσε ν' αποτινάξει την αντιβασίλεια για να έχη αυτός μόνος του την εξουσία μέχρι της ενηλικιώσεως των νεαρών πριγκιπων. Από την άλλη μεριά πάλι επικρατούσε ή στρατιά της 'Ασίας βρισκόταν ο πανένδοξος και νικητής στρατηγός Νικηφόρος Φωκάς, του οποίου ή Θεοφανώ φοβόταν πολύ τις φιλοδοξίες.

Έβλεπν ή γυναίκα όπως ήταν ή Θεοφανώ, κατάλαβε άμέσως ότι ο λαοφιλής αυτός στρατηγός ήταν μά δύναμις γι' αυτή που μπορούσε να τη χρησιμοποιήσει για να εξουδετερώσει τις φιλοδοξίες του Βρίγγα και να εξασφαλίση το θρόνο της. Άμέσως παρ' όλη την αντίθεση του Πρωθυπουργού της έκάλεσε το Φωκά στην Κωνσταντινούπολη. Μόλις είδε ή Θεοφανώ ο Νικηφόρος Φωκάς γοητεύθηκε από την όμορφιά της και την αγάπης παράφορα.

Η Αυτοκρατειρα άντελήφθη άμέσως τον έρωτά του και, χωρίς να τον συμμερίζεται, δεν έπαυε, για λόγους πολιτικούς, να τον ενδιαφέρει, όπως άργότερα για λόγους πολιτικούς, τον επαντρέφει. Ούτε ήταν δυνατό να τον αγαπήση γιατί ο Φωκάς όχι μόνο ήταν τριάντα χρόνια μεγαλύτερός της, μά ήταν ακόμα και άσχημος, όλη του δε ή ζωή την είχε περάσει άφοσιωμένος στη θρησκεία και με νηστείες.

Ο Φωκάς όμως δε μπορούσε να μείνι πολύ στην Κωνσταντινούπολη, γιατί φοβόταν το μίσος του Βρίγγα. Ξαναγύρισε στα στρατεύματά του και όταν είδε ότι τα καταχθόνια σχέδια του έχθρου του απέλυσαν πιά τη ζωή του, άφησε, παρ' όλη τη μετριοφροσύνη του, ν' αναγορευθή αυτοκράτορ από το στρατό του. Έντοια μετα

λαϊκή επανάσταση ξεσπάει μέσα στην Κωνσταντινούπολη έναντι του Βρίγγα, τον όποιον και εσάρωσε μαζί με όλους τους φίλους του. Την επανάσταση αυτή διηύθυνε από το βάθος του γυναικείου του της ή ίδια ή Θεοφανώ.

Έτσι ο Νικηφόρος Φωκάς έμπηκε θριαμβευτικά στην Κωνσταντινούπολη, όπου άνηγορεύθη συν αυτοκράτορ και συμβασιλεύς των ανήλικων παιδιών της Θεοφανούς, Βασιλείου και Κωνσταντίνου. Το μόνο που του έμεινε τώρα ήταν να παντρευτή την άγαπημένη του Θεοφανώ, αν και μερικοί χρονικογράφοι άναφέρουν ότι στην αρχή ο Φωκάς την άπερνούσε άπ' το παλάτι. Μά ίσως αυτό να ήταν πρόσχημα, γιατί εινε βέβαιο ότι πολύ πρό της άναγορεύσεώς του ε αυτοκράτορα, ο Νικηφόρος Φωκάς συνενέειτο χωρά με ή Θεοφανώ. Ωστόσο ο γάμος τους έγινε στις 20 Σεβρίου 963.

Η χαρά του Νικηφόρου ήταν άφάνταστη. Έσχασε άμέσως όλο του το παρελθόν το όποιον είχε ζήσει σάν άνθρωπος άφοσιωμένος στο Θεό, μπροστά στην ευτυχία που του έδινε ή άπόκτηση της Θεοφανούς. Μά οι φίλοι του οι κληρικοί δεν τον είχαν ξεχάσει και στις διαμαρτυρίες τους ο Φωκάς έδικαιολογείτο λέγοντας ότι λόγω άναγκης τον είχαν άναγκάσει να δεχθή το θρόνο και να παντρευτή ή Θεοφανώ, στο πλευρό της οποίας θα ζούσε σάν αδελφός. Ωστόσο ή κατάπληξις που είχε προκαλέσει αυτός ο γάμος ήταν πολύ μεγάλη και το ακάθαρτο δυνατό. Ο ίδιος ο Πατριάρχης Πολύευκτος ο οποίος είχε ύποστηριξει το Φωκά στην επικήρυσή του, όταν ο τελευταίος έπληξε στην 'Αγία Σοφία για να κοινωνήση τον άπερμένο σπρώχνοντάς τον από την 'Αγία Τράπεζα και του άπαγορεύσε να ξαναπατήσει εκεί επί ένα χρόνο. Έντοια μεταξ' ν' έν άλλο γεγονός ήρθε για να μεγαλώση την αντίθεση μεταξύ αυτοκράτορος και εκκλησίας. Άπεκαλύφθη στον Πατριάρχη ότι ο Νικηφόρος Φωκάς, όταν ο άνάδοχος του ένός των παιδιών της Θεοφανούς. Η πνευματική αυτή συγγένεια, κατά τους θρησκευτικούς κανόνες, ήταν ένα άπόλυτο κώλυμα στο γάμο που είχε γινεί. Ο Πατριάρχης τότε έκάλεσε τον αυτοκράτορα να χωρίση από τη Θεοφανώ, μά εκείνος, ο οποίος την ελάτρευε, άρνήθηκε. Έτσι ή αντίθεση είχε φτάσει στο κατάνυκτο.

Όταν ξαφνα παρουσιάστηκε ένας παπάς ο οποίος άρχισε να τον ενοχλεί, ο άνάδοχος του πριγκιπος δεν ήταν ο Φωκάς, αλλά ο πατέρας του ο Βάρδας. Ο Πατριάρχης είδε πως αυτό ήταν φέμα, μά επειδή έντοια μεταξ' τον είχαν έγκαταλείψει όλοι έκανε πως το πιστεύει.

Ένας γάμος τόσο άνόητος κι' ο οποίος έτυχε τόσο κακής υποσέβης πολύ γρήγορα. Τα γεγονότα που συνέβησαν κατόπιν, ή σχέση του αυτοκρατορικού ζεύγους και ή δράσις της Θεοφανούς, σ' όλη αυτή την περίοδο δεν εινε γνωστό παρά σ' ένα μόνο γραμμάτι. 'Ας άρκεσθούμε μόνο σ' αυτές για να φτιάσουμε στην καταστροφή που επακολούθησε.

Αγαπώντας με πάθος ή Θεοφανώ, θιμωμένος από την άσύγκριτη όμορφιά της ο Νικηφόρος θυσιάσε τα πάντα γι' αυτή. Τα δώρα που της έκανε ήταν άμυθητου αξίως. Όταν δε το 964 έφυγε σ' έστρατεία, πήρε και ή Θεοφανώ μαζί του. Μά κατόπιν πόλεμοι άλλεπάλληλοι έναντι των Βουλγάρων, των 'Αράβων και των Ρώσων άρχισαν, στους όποιους δε μπορούσε να έχει ή Θεοφανώ κοντά του και γι' αυτό ή Θεοφανώ άρχισε να πλάνη.

Ο Νικηφόρος είχε έναν άνηψιό, τον Ιωάννη Τσιμισχή. Ήταν σαράντα πέντε χρόνων, μά αρκετά κομψός και ώραιος. Ο σύγγενής της αυτός μέσα στην πλάνη την οποία ζούσε ή Θεοφανώ άρχισε να της άρση. Το μικρό αυτό αίσθημα δεν άργησε να μεταβληθή στο σφοδρότερο έρωτα, ο οποίος οδήγησε την αυτοκράτειρα στο εγκλημα. Ο Τσιμισχής ήταν πολύ φιλόδοξος και άκόμα μισούσε το θεο του αυτοκράτορα επειδή τον είχε άπομακρύνει από το στρατό, γιατί είχε νικήσει σε μά μάχη.

Βλέποντας τον έρωτα της αυτοκρατειρας σκέφτηκε άμέσως να τον χρησιμοποιήσει για την πραγματοποίηση των φιλοδοξιών του και της έκδικήσεως του και κατέστρωσε άμέσως μαζί το σχέδιο μιας συνωμοσίας κατά του αυτοκράτορος στην οποία έμνησαν

Τον εδολοφόνθησαν κατά τον άγριότερο τρόπο.

ΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΚΟΡΗ' ΜΟΥ

Του Β. Ούγκο

Άγαπα αυτόν που σ' αγαπά κι' ευτυχισμένη νάσαι κοντά του. Χαίρε! Γίνε του στολίδι λατρεμένο. Σ' έχω απ' το σπίτι μας σ' αυτόν, παιδί μου βλογημένο. Πάρε μαζί σου τη χαρά, σ' έμας τη θλίψη άσε.

Δεν ε κρατούμε σ' ε ποθούν εκείνοι άκαρτερώνατες κόρη, νύφη, άγγελε, παιδί διπλή φωνή σε κράζει. Δες τους έλπίδα και σ' έμας λαχτάρα και μαράζι. Να βγής δακρύζοντας κι' έχει νά μής χαμογελώντας.

ΣΤΟΝ ΑΛΦΡΕΔΟ ΤΑΤΤΕ

Του Άλφρε ντε Μυσσέ

Στον κόσμο νάσαι τι καλά και τι γλυκεία εινε ή ζήση! Εδώ άνοιχτάκι έλεγες όνειρεμένο βράδι, φίλε θάροντας με χαρά τη μαγεμένη φύση που άγαπημένον δάσου σου το πράσινο λειβάδι.

Τ' αλόγατά μας έβρισκαν στο χόρτα τ' άνθημένα κι' έχω στο πλάι σου τρέχοντας, βουβά κυττώντας χάμου τα όνειράτά μου να πετούν γύρω άφωνα όλοένα και μόνος μου στοχάζομαι να βρεθεί μες στην καρδιά μου:

Ελλήθεια εινε όμορφη ή ζωή κι' ίνε ή χαρά μεθύσι; να ζής χωρίς από καρδιά φροντίδα να τρομάξεις ποσο γλυκά εινε, τους θεούς της νεότης να γιορτάζεις,

πράντα χρόνια που ο Θεός έδινε νύχης ζήση, στεφάνια στο ποτήρι σου λουλούδινα να βάνης και νύχης γέρους φίλους σου, το νιόν άκόμα αν κάνης.

ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΗ ΖΩΓΡΑΦΙΑ

Του Φρανσουά Κοππé

Προβάλλει πέρα άτέλειωτη μακριά ή δενδροστοιχία και τα κλαδιά τ' άσάλευτα στη βραδυνή ηουλιά το χειμωνιάτικο οφάνο θωρώντας δε λυγίζουν που ή γέριες γυμνές φτελίες θαρρείς πως τον άγγίζουν. Ξαφνα ο ήλιος ο πλατειδς και κόκκινος στη δύση σε μά στιγμή βυλίζεται σιγά να ξεφύγηση. Ποιό κανένα άποποτε στον έρμιο λόγγο πέρα του άφρονου δάσου τριζύμο άπ' το φύσημα του άγέρα και κάτω κει κάποια γοηά στη σφράτα κουρασμένη σιώνει κάτω άπ' το μικρό δερμάτι της σκυμμένη.

Άλλοι διασπασμένοι στρατηγοί. Η συνωμοσία αυτή απέβλεπε στη δολοφονία του Φωκά, ή οποία θα γινόταν της 10 με 11 'Ιανουαρίου 969. Από την ήμέρα πολλοί συνωμοτί μεταμφιεσμένοι σε γυναικες, είχαν μπει μέσα στο παλάτι και είχαν κρυφτεί στα διαμερίσματα της αυτοκρατειρας. Τη νύχτα ένω ο αυτοκράτορ κοιμώ, είδοποιήνθεντες από ή Θεοφανώ, έξόρμησαν και τον εδολοφόνθησαν κατά τον άγριότερο τρόπο. Την άλλη μέρα ο Τσιμισχής αναγορεύεται αυτοκράτορ. Η Θεοφανώ, ή οποία τά είχε όργανα όλα, υπελόγιζε να παντρευτή, για τρίτη φορά, με τον Τσιμισχή, τον όποιον πραγματικά αγαπούσε. Μά ήλθε τότε ή Νέμεσις και, στο πρόσωπο του άδιστηρό Πατριάρχου Πολυεύκτου, ο οποίος εταν ο Τσιμισχής πλιν στην 'Αγία Σοφία για να στεφθή αυτοκράτορ του άνηγορεύσε την είσοδο και του έδήλωσε ότι δε τον έστεφε έφόσον ο δολοφόνος του Φωκά έμεινε άτιμωρητός. Η Θεοφανώ βρισκόταν στο Παλάτι. Προκειμένου να εκλέξη μεζού στο θρόνο και της Θεοφανούς, ο Τσιμισχής δεν έδισσσε τίποτα. Άρνήθηκε άνθρώπινα σ' αυτήν εμεροχτή του στο εγκλημα, γιατί έλεγε τους συμμέτοχους του κι' έξέρισε τη Θεοφανώ σ' ένα μοναστήρι της ήσου Πρωτής. Κατόπιν μιας άποπειρας επανόδου στην Κωνσταντινούπολη έξορίστηκε στην 'Αρμενία όπου έμεινε μέχρι του θανάτου του Τσιμισχ. Τότε, το 976, προσεχλήθη στην Κωνσταντινούπολη, κοντά στα παιδιά της τα όποια, ενηλικιωθέντα, την καταλάβε το θρόνο. Μά δεν έπαίξε πιά κανένα ρόλο. Πέντε μέρα στο παλάτι, χωρίς να εινε γνωστή καν ούτε ή ήμέρα του θανάτου της.

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΦΥΣΙΟΓΟΜΙΕΣ

Ο ΚΩΛΕΤΤΗΣ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

Η έπιρροή του στο βασιλέα Λουδοβίκο Φίλιππο. Οι 'Ελληνες Φοιτηταί. 'Όπου πρds χαριν του Κωλέττη παραβιάζονται οι Γαλλικοί νόμοι. Τd σπίτι του Κωλέττη. Τd νοίκι του έλληνες φοιτητού. Ένα λεύκωμα εγγνωμοσύνης. Ένα γλέντι ρωμέτικο στο Παρίσι.

Ο περίφημος Έλλην πρωθυπουργός Κωλέττης, όταν εστάλη από τον Καποδίστρια ως Πρεσβευτής της 'Ελλάδος στο Παρίσι κατώρθωσε σ' ελάχιστο χρονικό διάστημα ν' άποκτήση τέτοια έπιρροή στο βασιλέα της Γαλλίας Λουδοβίκο Φίλιππο, ώστε ίσχυε σ' αυτόν περισσότερο και από τον πρωθυπουργό του Γκιζώ. Χαρακτηριστικό της ίσχύος του αυτής και των περιποιήσεων τις όποιες έπαιφίλευε στους έν Παρισίους Έλληνες σπουδαστές εινε και το άκόλουθο ανέκδοτο.

Την εποχή εκείνη δυο Έλληνες νέοι, ο Γ. Κρατζής και ο Ι. Βελιάκης είχαν πάει στο Παρίσι με το σκοπό να εισαχθούν στη Γαλλική σχολή των Δοκίμων της Βρέστης. Μά ή είσοδος τους ήταν άδύνατος, γιατί μόλις τότε είχε εκδοθεί ένας νόμος ο όποιος απαγόρευε την είσοδο στις γαλλικές στρατιωτικές σχολές των ξένων. Ο Κωλέττης στον όποιο κατέβηκαν οι δυο νέοι, αν και ήξερε τον άπαγορευτικό νόμο τους έστειλε να βρουν από ένα φράκο και κατόπιν τους παρακάλεσε να τον άκολουθήσουν στο γραφείο του Πρωθυπουργού Γκιζώ. Όταν έφθασε εκεί τους άφησε στην ατύουσα άναμονή και σε λίγο ένας κλητήρας τους εισήγαγε στο ιδιαίτερο Γραφείο του Πρωθυπουργού. Εκεί ο Κωλέττης τους έπαρουσίασε σ' αυτόν και του εξέθεσε την ύπόθεσή τους. Ο Γκιζώ, μόλον που περιποιηθηκε θερμά τους νεαρούς Έλληνες, τους έέφευσε τη θλίψη του γιατί δε μπορούσε να ικανοποιήση την επιθυμία τους. Κατηφείς και άπελπισμένοι οι δυο νέοι έρώτησαν τον Κωλέττη: «Και τώρα τί θα κάνουμε; Θά γυρίσουμε στην 'Αθήνα;» «Να πάτε στη Βρέστη, φίλοι μου, τους είπε. Περάστε μάλιστα αύριο να σας δώσω και μερικά συστατικά γραμμάτια στους φίλους μου εκεί.»

Στη Βρέστη; Για ποιά λόγο; ρώτησαν ξαφνιασμένοι εκείνοι. Για να μπητε στη Σχολή. Κάνοντας το σταυρό τους οι δυο νέοι ύπενθύμισαν στον Κωλέττη την άρνηση του Γκιζώ. Μά εκείνος τους άπάντησε πάλι: — Πηγαίντε στη Βρέστη για να μπητε στη Σχολή!

Και πράγματι πριν ακόμα φτάσουν στη Βρέστη οι δυο Έλληνες σπουδασταί, μά έπειγοντας διαταγή του βασιλέως Φίλιππου τους άνοιγε τις πόλεις Σχολής. Την επίδραση αυτή του Κωλέττη στο βασιλέα Φίλιππο απέδιδαν οι έν Έλλάδι στο ότι ο Κωλέττης ήταν θερμός Γαλλόφιλος, μά αυτό δεν φαίνεται πιθανό.

Ο Κωλέττης δεν είχε κατακτήσει μόνο το βασιλέα. Τd σπίτι του ήταν το κέντρο όλων των στοιχείων, όλων των πολιτικών κομμάτων. Και οι βασιλόφρονες και οι δημοκρατικοί γάλλοι έθαυμαζαν τον Έλληνα πρεσβευτή και του έφεροντο με έξαιρετικό σεβασμό. Πρds τους Έλληνες σπουδαστές των Παρισίων ο Κωλέττης έδειχνε πατρική στοργή. Διαρκώς τους συμβούλευε και τους οδηγούσε στο δρόμο του καθήκοντος. Τόσο δε φρόντιζε για την ήθική τους και την ύγεία τους, ώστε είχε παρακαλέσει την Γαλλική 'Αστυνομία να τους παρακολουθή και να του άναφέρει κάθε παρακροτή τους. Και όταν άκόμη οι νεαροί Έλληνες ήταν στενοχωρημένοι οικονομικάς αυτός εύρισκε χίλιους δυο τρόπους για να τους διευκολύνει. Έτσι κάποτε έτυχε στον κατόπιν ιατρόν φιλόσοφον Πύρραν, ο όποιος σπούδαζε τότε στο Παρίσι, να χρωστά τη νοίκι του στο σπιτονοικοκύρη του. Στενοχωρημένος καθώς ήταν σκέφτηκε να πάη στον Κωλέττη και να του ζητήσει χρήματα. Ο Κωλέττης δεν του έδωσε, γιατί δεν είχε, του ζήτησε μόνο τη διεύθυνση του και του ύποσχεθηκε, ότι θα φρόντιζε για την ύπόθεσή του. Και πράγματι την άλλη μέρα έπληξε να έπισκεφθή τον Έλληνα σπουδαστή. Επειδή όμως δεν τον βρήκε στο σπίτι του άφησε το έπισκεπτήριο του. Ο σπιτονοικοκύρης βλέποντας ότι ο μέγας Κωλέττης ο έπιστήμιος φίλος του βασιλέως, έτίμησε δι' έπισκέψεως το νοικιάρι του, ξαφνιάστηκε που του είχε κάνει ως τότε και τον παρακάλεσε να μη στενοχωρηθή πιά για το νοίκι.

Για την τόση άγάπη και προστασία του Κωλέττη, εγγνωμονώντας οι Έλληνες φοιτηταί του Παρισιού, του προσέφεραν όταν έφυγε για τας 'Αθήνας ένα λεύκωμα μέσα στο όποιο με συγκινητικά λόγια του έέφευζαν την εγγνωμοσύνη τους και το σεβάσμιό τους. Το λεύκωμα αυτό έφερε περί τις 50 υπογραφές Έλλληνων σπουδαστών μεταξ' των όποιων ήταν και των Θd. Ζαμην, Δ. Κωνσταντινιάδη, Δ. 'Οραγιάδου, Ν. Σαροπόλου κλπ.

Το λεύκωμα του Κωλέττη ήταν τόσο ώστε όλοι μόνο έφευγε εύκολα από τις δυσχέρειες της πολιτικής, αλλά και σε καθε δύσκολη περίσταση έβρισκε μά καλή διέοδο. Και να μάς ύποδειξει του άνωτέρω: Ήταν άπαιες ή ύποχωρεσεις του Κωλέττη προς την άριστοκρατία του Παρισιού και το διπλωματικό σώμα. Μά δε μπορούσε να τις άνταποδώσει έλλειψει όλων μέσων. Μά για να εορλήση μά για πάντα σοφίστηκε να καλέση όλους τους Γάλλους και ξένους εγγενείς σ' ένα γλέντι έντελως ρωμέτικο με θονιά ψητά στη σούβλα. Καθισμένοι σταυροπόδι γύρω άπ' τις σούβλες οι προσκεκλημένοι άπάνω σε κλαδιά έφαγαν με τd χέρια τους. Τόση δε έντυπωση όποτε έκανε το γλέντι αυτό του Κωλέττη ώστε επί πολλά χρόνια κατόπιν το σύζητοισαν.

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΑΔΕΛΦΟΚΤΟΝΟΣ

ΤΟΥ JEAN GHERBRANDT

Ο νομοτάχης δ' Μπάρολι κι' ο χωροφύλακας Καμπιών παρέλαβαν επί αποδείξει από το κρατητήριο της Μόδας τον ληστή Όρσο Μούριτσι για να τον μεταφέρουν στις φυλακές της Σατέρνας. Ο Μπάρολι που ήταν γέννημα και θρέμμα της Κορσικής ήξερε καλά το Μούριτσι και τις συμπάθειες που είχε σ' όλο το νησί. Γι' αυτό, όταν διατάχθη να τον μεταφέρει αυτός μ' ένα χωροφύλακα, σκέφθηκε άμεσα τους κινδύνους που θα διέτρεχε μιά ήταν γενναίος και δεν είχε τίποτα.

Πέρασε τις άλυσίδες στα χέρια του Μούριτσι και ξεκίνησαν κι' οι τρεις για τη Σατέρνα. Ο ληστής φαινόταν υπάκουος και ήσυχος. Πού και πού ένα χαμόγελο ειρηνικό ανέβαινε στα χείλη του. Για μία στιγμή δ' εννοοτάχης τον ρώτησε:

— Εξακολουθείς να μισείς τους Πασκουάλι, τους εχθρούς σου; Τά μάτια του Μούριτσι άστραψαν και είπε με φωνή άγρια: — Άν τούς μισώ; Όσο θα μνηστή στη γη ένας Πασκουάλι, θα θύω κι' ένας Μούριτσι να τον ξεκαίω. Τό χόμα πρέπει να τους σκεπάζω όλους, τους άτιμους! Μένει ο αδελφός μου για να συνεχίσω το έργο μου...

Τό βράδυ έρχονταν γρήγορα. Περιπατούσαν τώρα πλάι σ' ένα φοβερό γκρεμό.

Ο Μπάρολι κύτταζε τό ρολόι του. Σε μισή ώρα ακόμη θα έφθαναν στη Σατέρνα...

Καθώς προχώρησαν άκόμη καμιά εκατοστή βήματα είδαν ανάμεσα στις άραίες φτελιές της πλαγιάς να περιμένει σκυθρωπός και βλοσυρός, άκουσιμπιμένος στο ροβδί του και με τό τουφέκι του στον ώμο, ένας τσιγγάνος. Χαϊρέτις φιλικά τον Μούριτσι κι' έξηφανίσθη, χωρίς να χαϊρετήσει τους χωροφύλακες...

Λίγο πιο κάτω διασταυρώθηκαν μ' ένα μικρόν που οδηγούσε ένα κόκκινο μούλαρι. Και ο μικρός χαϊρέτισε τον ληστή και απέφυγε τό βλέμμα των χωροφύλακων. Ο Μπάρολι τον παρηκολούθησε με τά μάτια θυμωμένος και είπε ότι πρέπει να ταχύνουν τό βήμα γιατί άρχισε ή δροσιά να γίνεται διατεταμένη.

Όλες αυτές ή συναντήσεις δεν άρεσαν καθόλου στον Μπάρολι. Καί, χωρίς να δείξει τίς ύποψίες του, είπε:

— Θ' αφήσουμε τό μεγάλο δρόμο. Πρέπει να κόψουμε μέσα από τό μονοπάτι, γιατί θά μιά βρή ή νύχτα.

Ο Μούριτσι έκανε ένα μορφασμό δυσαρρεσκείας αλλά θέλοντας και μή τους ακολουθήσει... Τά σκοτεινά τείχη της πλαγιάς Σατέρνας άρχισαν να διακρίνονται. Σ' ό στενό μονοπάτι που άνοιξε δεν χωρούσαν να περπατούν κι' οι τρεις μαζί, κατά μέτωπον, και χωρίς να χαλαρώση την άλυσίδα ο Καμπιών πήγαινε μπροστά. Ο Μούριτσι βλαστημούσε από τό πόνο και άργοπορούσε όσο μπορούσε τό βήμα του. Ένώ έβιδιαν έτσι, μιά δυνατή φωνή άκούστηκε άξαφνα μέσα από τά πυκνά χαιόδεντρα. Ο Μούριτσι σάν να ήλεκτρίστηκε, άρμωσε προς τό εμπρός. Αλλά ή άλυσίδα του έγκλειζαν τά χέρια κι' άφησε μιά σπαρακτική κραυγή από τό πόνο.

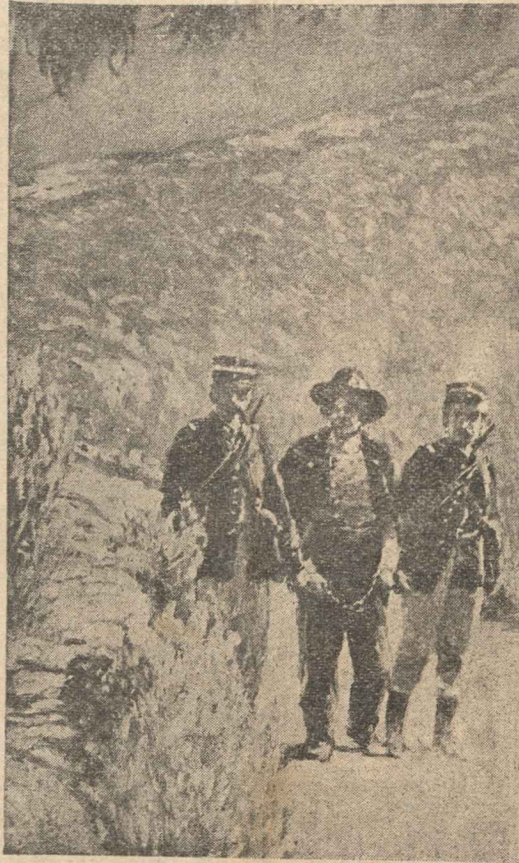
Ο Μπάρολι με μιά γρήγορη κίνηση και με ψυχραιμία ξερόμασε την καρραβίνα του, αλλά πριν προλάβει να σημάδεψει μιά σφαίρα τον βρήκε στο κοτύλο και του σκόρπισε τά μυαλά στον άέρα. Άμέσως ένας δεύτερος κρότος άκούστηκε και ο Καμπιών έπεσε κι' αυτός ανάσκελα. Ο Μούριτσι έκυλίστηκε κι' αυτός άπάνω τους δεμένους καθώς τον είχαν με τίς άλυσίδες.

Την ίδια στιγμή ένας άντρας βγήκε από ένα θάμνο, με προτεταμένο τό τουφέκι και ύψος δύσπιστο. Έδίσταξε να πλησιάσει και έφώναξε:

— Όρσο! Όρσο! Μούριτσι!... Έλα γρήγορα! Γρήγορα!

Στό άκουσμα της γνώριμης αυτής φωνής ο Όρσο άναστήθηκε ανάμεσα στα δύο πτώματα που βρισκόντουσαν άκίνητα πλάι του. Φάνηκε πως ήθελε να μιλήσει αλλά δεν είχε πιά φωνή και με μιά υπέροστη προσπάθεια, κουνώντας τό ξανατλημένο του χέρι, έδωσε στον άλλον με νοήματα να καταλάβει ότι δεν μπορούσε, ότι ήταν χαμένος, ότι θα πεθαινε και ότι έπρεπε να φύγει χωρίς αίσιν.

Περνώντας τό χέρι του στο μέτωπό του που έσταζε μ' όλη τη δροσιά του δειλινού άβαντον ιδρώτα, ο άλλος έβγαλε τό σκούφο που είχε χωμένο ως τ' αυτά του. Βλέποντάς τον κανείς θαλεγε πως ήταν ο ίδιος ο Μούριτσι με μαυρο γεννάκι και με πιο ζωηρά τά χαρακτηριστικά του. Ήταν ο Μαθιέ, ο αδελφός του! Προχώρησε μερικά βήματα, είδε τον Καμπιών έσπλωμένο ανάσκελα με άπλανη μάτια και ορθάνοιχτο στόμα, είδε τον Μπάρολι χωρίς κρανίο και σίμως στον αδελφό του. Ω!... συμφορά! Αντίκρισε

Ξεκίνησαν κι' οι τρεις για τη Σατέρνα

τον Όρσο, τον αγαπημένο του αδελφό, νεκρόν ανάμεσα στα δύο πτώματα των άστυνομών!...

Χωρίς να χάσει καιρό ο Μαθιέ κατέβηκε τρέχοντας την πλαγιά και άντάμωσε τον μικρό με τό μούλαρι και τό γέρο πατέρα του που περίμεναν να τον ίδούν νάρεται με τον Όρσο.

— Μας τον σκότωσαν! Μας τον σκότωσαν τά σκυλιά! Οδωμά με φωνή συγκινημένη.

Ο γέρος έκανε τρέμοντας τό σταυρό του κι' ο μικρός έβαλε τά κλάματα. Ο Μαθιέ που ήθιλε να προλάβει να πάρη τό πτώμα του αδελφού του πριν έρθουν και τους κυνηγήσουν για τό φόνο των χωροφύλακων, πήρε τό δρόμο με τό μούλαρι για να ξαναγυρίσει πίσω. Οι άλλοι τον ακολουθούσαν σιωπηλοί...

Όταν ξαναβρέθηκε μπροστά στον αδελφό του τον έπιασε από τίς μασχάλες και κουνώντας τον με τρυφερότητα του έλεγε κλάινοντας:

— Ω! Όρσο, Όρσο! Ξύπνα! Ξύπνα! Δεν πέθανες, όχι! Πά μου πώς δεν πέθανες! Άκου Όρσο! Όρσο! Αγαπημένο μου! Έλα πές μου! Έγώ είμαι ο Μαθιέ, ο αδελφός σου! Ξύπνα, μίλησέ μου!

Τό κορμί του Όρσο έμεινε μέσα στα γερά χέρια του Μαθιέ άκίνητο και τό νεκρό κεφάλι του άναπαύονταν πάνω στο στήθος του. Ο Μαθιέ άνοιξε τό πουκάμισο του αδελφού του και είδε κάτω από τό άριστερό στήθος μιά φοβερή πληγή!... Έβαλε τ' αυτά του στην καρδιά και σά να έπέσιθη τότε μόνον ότι ή ζωή του αδελφού του είχε χαθεί για πάντα, άπρη τό άναίσθητο κορμί και πιάνοντας τό κεφάλι με τά δύο του χέρια άρχισε να κλάει τ' άλλα πτώματα βλαστημώντας:

— Γιατί να τον σκοτώσετε, άτιμοι τον Όρσο μας; Γιατί;

Μέσα στον πόνο του για την άπάθεια του αδελφού του, ο Μαθιέ δεν έπρόσεξε κάτι...

Μά ο γέρος πατέρας όταν έβρισκε κι' αυτός τό πτώμα του παιδιού του, άπεί δάδθηκε κι' άφου έθρήνησε θέλησε να έγκριώσει πώς σκότώθηκε. Η στάση που είχαν τά πτώματα του φάνηκε περίεργη. Έξέτασε τον Καμπιών που ήταν πεσμένος ανάσκελα μπροστά στον Όρσο. Η σφαίρα του Μαθιέ είχε μπή από την πλάτη και βγήκε μπροστά. Ποιος ξέρει αν δεν έσκολούθησε τό δρόμο της κι' αν δεν σκότωσε ή ίδια και τον Όρσο!

Την ύποψία του αυτήν ο γέρος την έβαλε στο Μαθιέ. Ιότε αυτός γδύνοντας τό πτώμα του Καμπιών με λύσσα, κύτταζε τό στομάχι του αδελφού του και είδε ότι πραγματικά ή ίδια σφαίρα τό είχε άνοίξει και τά δύο. Η σφαίρα ή δική του!

Άρμωσε ένα μουγκρητό σά ζώο που τό σφάζουν και στο πρόσωπό του ζωγραφίστηκε όλη ή άπέραντη άπόγνωση της νύχτης του.

— Έλα, παιδί μου! Πάμε τώρα, έλα ο γέρος. Ο Θεός τό θέλησε... Θάνα γλυτό τό αίμα που θά σ' έ πληρώσει τον άδικο αυτό θάνατο... Μην ξεχνάς πως δεν έκλήρισαν ακόμη οι Πασκουάλι!

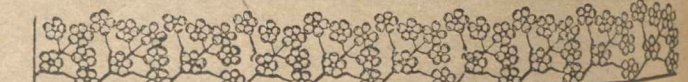
Φορτώσανε τό πτώμα του Όρσο στο μούλαρι και τράβηξαν μέσ' από την πλαγιά για να τό θάψουν, βουβόι, θλιβεροί, άσχημοί.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Έκυκλοφόρησε και πωλείται άποκλειστικώς υπό του βιβλιοπώλεου Α. Ραλλή (Πανεπιστημίου 22) τό νέον μυθιστόρημα του Α. Παπαδάκη: «Ελευθερία άγάπη». Είς τό έργον τούτο περιγράφεται με δραματικότητα ή ιστορία ενός άτυχού γάμου—λόγω άσυνφωνίας χαρακτήρων.

— Έξεδόθησαν τό πρώτον και δεύτερον τεύχος του φιλολογικού περιοδικού «Νέα Έστία» τό όποϊον διευθύνει ο κ. Γρ. Ξενόπουλος. Συνεργάζονται οι κ. Παλαμάς, Παπανικολάου, Μαλακάσης, Δάφνης Ραμάς, Κουκουλέας, Δροσίνης, Γροσπάρης κλπ. Τιμάται δοχ. 6.

— Είσις: έξεδόθη τό 6ον τεύχος του Μηνιαίου «Αλεξανδρινού» περιοδικού Μελετή και Έρευνής «Ερμής» με έλλεικτίν ύλην.

ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΝΥΧΤΕΡΙΝΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Ήταν μιά θαυμασία Άπριλιτική νύχτα, ο ούρανος ήταν κατά-μερος κι' έγώ είχα στο Καζίνο αυτό τό βραδυ μιά φοιτητή γκίνια! Ήταν στο μπακαρό όλο τό ποσόν, με τό όποιο έπρόκειτο να γίνο δάδαλο τον ήνα! Και ήμουν μοναχός μέσα στο άπέραντο Πα-ρίσι, ένας τραγός φοιτητάκος της Νομικής, χωρίς να γνωρίζω κανένα, με άπόλυτος κανένα. Τι θα έκανα! Διάβρισε τά πράγματα μου πολύ σοφά.

Τό πάλι λοιπόν ήταν πως θά μπορούσα να ξανάβρω τά χαμένα μου λεφτά! Είχα χάσει τό θάρρος μου. Κρδός ιδιώτας με περιέ-μεινε! Μή έχοντας τί άλλο να κάνω έσκέφθηκα ότι καλό θά ήταν να περιπλανηθώ λιγάκι μήπως βαδίζοντας έτσι μου έρθει καμιά περιπετειώδης ιδέα και σωθώ!

Έβρα από την ιστορία ότι στην παλιά Άθήνα οι περιπατη-ταί φιλόσοφοι έλυναν τά πιο δύσκολα ζητήματα περιπατώντας. Πώς έβρε! Μπορούσε να γινόταν τίποτα και για μένα!...

Και προχωρούσα ασκόπως έδω κι' εκεί. Προχωρούσα κι' έσυνολο-γίζονταν, έστριβα τον ένα δρόμο, έμπαινα στον άλλο ξαναγυρίζα πάλι στον ίδιο, έβράζιζα άδιακόπως. Και ή ώρα προχωρούσε. Σε μιά στιγμή τό ρολόγι μιά πλατείας έσήμανε δύο μετά τά μεσάνυ-κτα. Μέσα στην άπόλυτη ήσυχία της νύχτας ή καμπάνα του ρολο-γιού μου άκούστηκε έντύπωση. Νομίζα πως έσήμανε την όρι-στη μου καταδίκη! Άρχισα να ταχύνω τό βήμα μου για να φτάσω στους γνώριμους δρόμους της συνοικίας μου. Τό αίσθημα μιά γενικής εγκαταλείψεως μου σφίγγε την καρδιά.

Τέλος πάντων άπαυδιμένος πιά έφθασα στη περιοχή της συνοικίας όπου εθαύμιον. Αλλά έλας περιέργως μ' έπιασε μιά περίεργη ιδέα. Έσκέφθηκα ν' άρχισω να κυττάζω στα έσωτερικά των χαμηλών σπιτιών άπ' όπου περνούσα! Πράγματι όπου έβλεπα σπυρί χαλασμένη γυρίλλια πλησίαζα και κύτταζα μέσα για να ιδώ τί γίνεται. Πρώτη τάξεως ιδέα! Φτού νά πάρ' ή όρμη! Και να ήν τό σκεπθώ από νορίτερα!...

— Γιατί να τον σκοτώσετε, άτιμοι τον Όρσο μας; Γιατί;

Μέσα στον πόνο του για την άπάθεια του αδελφού του, ο Μαθιέ δεν έπρόσεξε κάτι...

Μά ο γέρος πατέρας όταν έβρισκε κι' αυτός τό πτώμα του παιδιού του, άπεί δάδθηκε κι' άφου έθρήνησε θέλησε να έγκριώσει πώς σκότώθηκε. Η στάση που είχαν τά πτώματα του φάνηκε περίεργη. Έξέτασε τον Καμπιών που ήταν πεσμένος ανάσκελα μπροστά στον Όρσο. Η σφαίρα του Μαθιέ είχε μπή από την πλάτη και βγήκε μπροστά. Ποιος ξέρει αν δεν έσκολούθησε τό δρόμο της κι' αν δεν σκότωσε ή ίδια και τον Όρσο!

Την ύποψία του αυτήν ο γέρος την έβαλε στο Μαθιέ. Ιότε αυτός γδύνοντας τό πτώμα του Καμπιών με λύσσα, κύτταζε τό στομάχι του αδελφού του και είδε ότι πραγματικά ή ίδια σφαίρα τό είχε άνοίξει και τά δύο. Η σφαίρα ή δική του!

Άρμωσε ένα μουγκρητό σά ζώο που τό σφάζουν και στο πρόσωπό του ζωγραφίστηκε όλη ή άπέραντη άπόγνωση της νύχτης του.

— Έλα, παιδί μου! Πάμε τώρα, έλα ο γέρος. Ο Θεός τό θέλησε... Θάνα γλυτό τό αίμα που θά σ' έ πληρώσει τον άδικο αυτό θάνατο... Μην ξεχνάς πως δεν έκλήρισαν ακόμη οι Πασκουάλι!

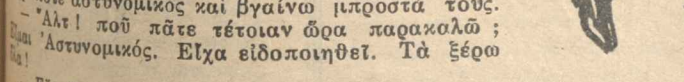
Φορτώσανε τό πτώμα του Όρσο στο μούλαρι και τράβηξαν μέσ' από την πλαγιά για να τό θάψουν, βουβόι, θλιβεροί, άσχημοί.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Έκυκλοφόρησε και πωλείται άποκλειστικώς υπό του βιβλιοπώλεου Α. Ραλλή (Πανεπιστημίου 22) τό νέον μυθιστόρημα του Α. Παπαδάκη: «Ελευθερία άγάπη». Είς τό έργον τούτο περιγράφεται με δραματικότητα ή ιστορία ενός άτυχού γάμου—λόγω άσυνφωνίας χαρακτήρων.

— Έξεδόθησαν τό πρώτον και δεύτερον τεύχος του φιλολογικού περιοδικού «Νέα Έστία» τό όποϊον διευθύνει ο κ. Γρ. Ξενόπουλος. Συνεργάζονται οι κ. Παλαμάς, Παπανικολάου, Μαλακάσης, Δάφνης Ραμάς, Κουκουλέας, Δροσίνης, Γροσπάρης κλπ. Τιμάται δοχ. 6.

— Είσις: έξεδόθη τό 6ον τεύχος του Μηνιαίου «Αλεξανδρινού» περιοδικού Μελετή και Έρευνής «Ερμής» με έλλεικτίν ύλην.

— Τίποτε, θά σάς οδηγήσω στο τμήμα! τά ξέρω όλα.

— Μά γιατί κύριέ μου! Τι κακό έχουμε κάνει! Άλλοίμονο, εί-μεθα δυο όντα που αγαπήθηκαν! Δεν έχετε ψυχή έσείς; Δεν έτυχε ν' αγαπήσετε ποτέ σας έσείς! Και όμως φαίνοσθε από την έκπρασί σας ένας τόσο ευγενής κύριος, ίσως από πολύ ευγενικά οικογένεια!... Δεν εινε δυνατόν να κάνετε ένα τέτοιο κακό!...

Η φράσεις του νέου με άγγιξαν στην ψυχή. Πού νά πάρη ή όρμη σέ τη χάλια καταντά κανείς μερικές φορές στη ζωή του. Αλλά δεν μπορούσε να γίνη άλλοιώς!

— Έχετε δικηο κύριέ μου, πολύ δικηο... Κάθε άλλο παρά κακή εινε ή άγάπη... Και έγώ κύλας είμαι... Όλοι θά ήσαν καλοί στη ζωή τους εάν δεν ήτανε αυτό τό...

— Ποιό σάς παρακαλώ;

— Ποιό άλλο κύριέ μου, αυτό τό οικονομικό ζήτημα που νά πάρ' ο διαβόλος!

— Το οικονομικό ζήτημα;

— Αλλά ποιό άλλο; Μπορεί νά κάνη και άστυνομικό να γίνη φοιτητής—συγγνώμη, άνάποδα ήθελα να πώ: Νά κάνη και φοι-τητή να γίνη άστυνομικός! Όλα εινε ένδεχόμενα.

Είχα θεομανθή, μπορούσα να ρητόρενα κεί δά χάμα σαράντα άφες χωρίς άναπνοή. Είχα πάρει κατήφορο. Αλλά μιά κίνησι του νέου προς την τσέπη του πορτοφολιού του μου έκοψε άποτόμως τό νήμα της ρητορικής μου.

Τά λοιπά τά καταλαβαίνετε εύκολα. Πήρα τά χρήματα που μου έβαλε στο χέρι και τραβήξα για τό σπίτι μου. Τό κεφάλι μου βούιζε.

Είχα διευκολύνει δύο έρωτευμένους να τό σκάσουν... Είχα λύσει όμως συγχρόνως και τό οικονομικό μου ζήτημα...

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Ο ΚΑΡΟΥΖΟ...ΦΛΑΟΥΤΙΣΤΑΣ

Ο μέγας τεχνικός Καρούζο δεν ήτο μόνο θαυμασός τραγουδιστής. Έξωγαφίσε με πολλή τέχνη, και, άκόμη, ήταν και φλοουτίστας. Σχετικώς μάλιστα με τό τελευταίο του αυτό ταλέντο, οι βιογρά-φοι του άναφέρουν τό έξης χαριτωμένο ανέκδοτο:

Κάποτε, ενώ ο Καρούζο εγυμνάζετο στο φλάουτό του, τον έπε-σκέφθη κάποιος πράκτωρ μιάς φωνογραφικής εταιρείας με την έλπίδα να του πουλήσει έναν φωνογράφο.

— Για δέστε, του έλεν ο πράκτωρ. Τό μη-χάνημα που σά, προσφέρω εινε τόσο τελειοποι-μένο, ώστε άμα θελήσετε, μπορείτε στη στιγμή να πα ρ ε τ ε μόνος σας όποιον δίσκο θελήσετε: είτε τραγουδιού σας είτε φλάουτο...

Ο Καρούζο έπαίξε στο φλάουτο ένα κομματάκι, και, μετά λίγα λεπτά τό άκούγε αποδιδόμενο από τον φωνογράφο, όχι και με πολύ ίκανοποίησι.

— Εινε τό κομμάτι που έπαίξε προηγουμένως; έρώτησεν ο Καρούζο, κατάπληκτος.

— Μάλιστα, κύριε.

— Μά... τυπώθηκεν άκριβώς όπως τό έπαίξε;

— Άκριβέστατα. Ωστε... θά άκούσατε τον φωνογράφο!

— Όχι, όχι άπάντησεν ο Καρούζο. Τούναντιόν, φίλε μου, σά... πουλώ έγώ τό φλάουτό μου!

Και από κείνη την ήμερα, ο Καρούζο δεν ξα-νάπαίξε φλάουτο...

ΕΥΘΥΜΑ ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ

ΚΟΥΚΟΥΡΙΚΟΥ!...

Κουκουρίκου!... Κουκουρίκου!... ένας πετεινός φωνάζει με τά πλουμιστά φτερά του άνω κάτω ξετινάζει. Κι' από τά δέντρα που καθόταν δίνει μιά και πετῶ και πηγαίνει σε μιά κόττα και την διπλοχαιρετῶ.

Και μ' ευγένεια μεγάλη και με ύψος τραγικό άρπάζει λ α μ ν ο ρ ε τραγουδάει έρωτικό. Κι' ή καρδούλα του, της λέει εινε μαύρη και πονεί και από τό άχ... και βάχ... τό τόσο του έβράχνιασε ή φωνή.

Συγκινήθηκε ή κόττα εις τον τοσόν έρωτά του και με δάκρυα στα μάτια έπεσε στην άγκαλιά του.

Κοκ.

“ΜΠΟΥΚΕΤΟ”

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΑΡΧΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΜΗΛΟΣ ΛΟΓΙΩΝ
ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΛΕΚΚΑ 7
ΙΔΡΥΤΙΚΑ ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΔΡΑΧΜΑΙ 1.000.000

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ”

Έστωτε. δι' εν έτος... Δρχ. 180 || Έξωτερο. δι' εν έτος... Δρχ. 180
Αι εξάμηνιοι και τρίμηνοι κατ' αναλογίαν. Αι συνδρομαί δέον
ν' απευθύνονται ως εξής: ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ”, ΑΘΗΝΑΙ, ΤΗΛΕΦ. 200

Το τεύχος τιμάται Δραχμάς 2,50

Δημοσιεύσεις ο στίχος δραχμαί 5. Δι' άγγελίας ιδιαίτερα συμ-
φωνία. Τα προηγούμενα τεύχη τιμώνται δραχμάς 3.

Γενικός αντιπρόσωπος του “Μπουκέτου” εν Άμερικη
Mr PETER THEODOROUPOULOS 1 PEARL ST. COR. STATE ST. NEW YORK, N.Y.

ΚΑΡΤ - ΠΟΣΤΑΛ

Γ. Τ. Ρ. Ε. Ζ. Α. Κ. Η. Ν. Το δημοσιεύουμε εδώ για να το διαβάσουν οι
άλλοι :

“Ωραίες γυναίκες, στρώσετε το βίο με λουλούδια
και με χαρές στολίσετε την πρόσκαιρη ζωή
μόνο για σας τονίζονται τα πεύδα γλυκά τραγουδία
και όλοι οι άντρες ξεψυχούν για ένα σας φιλή!

Στο δρόμο όταν διαβαίνετε σαν ζωντανό λουλούδια
σκορπίζοντας άρώματα τα πεύδα μεθυστικά
τριγύρω σας οι πόθοι μας πετούν σαν άγγελουδία
κι' όλοι σας ψιθυρίζουνε λόγια έρωτικά...”

Γ. Θ. Π. Πειραιά. Μα αφού έννοιετε τόσο καλά πως ό Σατανάς πάει
να σας στήσει παγίδες γιατί δεν τον... διώχνετε ; Είν' τρομερό να ξέρετε
τι έχετε να πάνετε κι' εν τού-
τοις να γράφετε ;

Νά, τον νοιώθω, απ' τα ύψη
έρχεται να με πλανή
ό Σατάν, για να με ρίψη
στις παγίδες του ξανά.

“Έρχεται να με μαγέψει,
με τα πλάνα και γλυκά
λόγια του, για να με ξέψει
στις ίνιες του σφιχτά.

Ν. Α. Γ. Α. Ρ. Διαβάσαμε
τα ποιημάτ' σας, μάς μένει
δυσος μία μεγάλη άπορία. Γρά-
φετε :

Στόν κάμπο τρέχει
ή κόρη κι' έχει
στόν ώμο κροκό
καρδιάς νερό...

Μπορείτε να μάς εξηγήσετε τι
είδους «νερό» καρδιάς εί'ν'
αυτό ; Γ. Ζ. Σας ευχαριστούμε
για τις πληροφορίες, αλλά και
αυτό που εδωμοίσαμε είχε
παρμένο από χρονόγραφο της
έποχής.

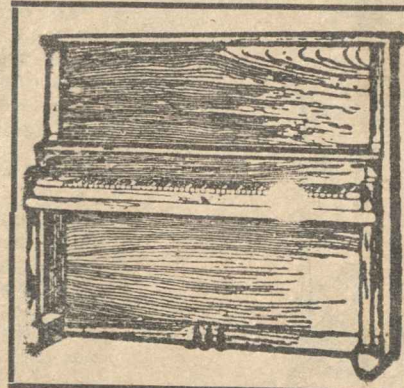
Νικήτα ν. Π. Στα-
ματ' έλο ν. Καλάμας. Το
ποιήμά σας «Σ' αυτήν που με
μοσεί...» που άρχίζει έτσι.

Με γνωρίζεις μά δεν θά μά-
[θης
ποτέ εν' άσχημον που σε λα-
[τρύνει
δεν θά φροντίσω ποτέ να
[νοιώσης
τό τι στά στήθια μου για σε
[φωλεύει

δεν συνοδεύεται από δικαίωμα
κρίσεως. La Cornemuse
s e, Χανιά. Το ποιήμά σας δεν
έγκρίνεται ως γραμμένο κι' από
τις δυό όψεις τω χαριού. Έγ-
κρίνεται όμως ή... επιστολή σας,
την όποιαν και δημοσιεύομεν :

ΠΙΑΝΑ PULLMAN

Μην εκλέγετε το πιάνο σας, χωρίς να έχετε έ-
ξετάσει τα πιάνα PULLMAN. Ή απόκτησις ενός
πιάνου PULLMAN
ας εξασφαλίζει από
άπόψεως ποιότητας
ΤΗΝ ΑΡΙΣΤΗΝ,
και από άπόψεως
δαπάνης ΤΗΝ Ε-
ΛΑΧΙΣΤΗΝ. Συγ-
κρίνατε άμερολή-
πτως. Μεγάλοι ευ-
κολίαι πληρωμής.
Κατάλογοι δωρεάν.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΙΑΝΩΝ ΣΤΑΡΡ

12—Στοά Άρσακείου—12

Πέντε δραχμές λαμβάνετε
(δικαίωμα να «κρίσεως»),
Την «κρίσιν» σας να κάνετε
Και της έμης «Ποίησης».

Α ε ω ν. Συ μ ε ω ν ί δ η ν. Σας ευχαριστούμε για τα καλά
λόγια. Και άλλοι πολλοί άναγνώσται μάς έντροφούν ιδιαίτερος στην
του Κάρο-Ποστάλ, ώστε, βλέπετε... ούδεν κακόν άμειγνυς καλόν !
Α. Π ε τ ρ ί τ ο η ν, Πειραιά. Άφού επιμένετε τόσο σάς δημοσι-
ούμε εδώ το ποιήμά σας.

Νά ήμην ένας βασιλεύς όλων των βασιλέων
ή μέσ τα δάση τ' άγρια να ήμην ένας λέων
να σ' έμπλεχα στους όνυχας σκληρά να σέ ξεσοχού
και την καρδιά άμάσχη να την καταβροχθοού.

“Η νάχα και την έμποριά του γόνι Βαλεντίνο
για να σου πέρνω την καρδιά ποτέ να μη στη δίνω
Σάν Ισκιος να με κυνηγάς όπου εγώ πηγαίνω
να σέ κουράσω να γενής σαν φύλλο μαραμένο.

“Η νάμουν ένας δυνατός απ' τους Ένδους φακίρας
ν' ανοίξω της καρδούλας σου τας σιδερένιες θύρας
να μλώ κι' από άρμε μπετόν τον θρόνον μου να κίσω
και μονος αυτοκράτορας εκεί να κατοικήσω.

Μ. Χ ρ ο ν ά κ η. Τα ποιήματά σας σιτισσινεύως άνεγα. Άλλ
και ό μύθος τους, κοινότατος. Μ. Φ. Ρέθυμνον. Άντι άλλης κριτικής
δημοσιεύομεν εδώ ένα τετραστίχο από το ποιήμά σας. “Ας το διαλέξω
λοιπόν ή «σκληρά» και... είθε να σγκληρηθή :

Γιατί... κόρη σκληρά με την δδύνη της ψυχής μου παίζεις ;
Γιατί... ό κορη των όνειρων μου πως μ' άγαπάς δεν λέγεις ;
Γιατί χροστή μου... άχ... γιατί κοντά σου δεν με κρατάς ;
Γιατί ό Νίνα που σαν πεθάνω θά κλαίς και θά φωνάζει !
Μαριε... σήκω και σ' άγαπά.

Μάριε ; Μήπως πρόκειται για τον κ. Βαγιάνο ;

Ι. W. C h a s s e a u d. Ευχαριστούμε. Θά δημοσιεύομεν με τι
σειρά τους. “Ώστε έτσι ; πρόκειται περί πραγματικού όύματος ; Εν τ
είχαμε υποθέσει... Κ. Μ α γ ε ρ. “Η πρόξα σας άνηγός, όνι επιτηγής. Ό
πόνος, όσο πραγματικός και άν είνε πρέπει να εκδηλώνεται δια της γ
νης, για να μπορεί να ενδιαφέρει ως ποιήμα, είτε περδ είτε λιμερ. Η
Ρ ο ν σ ό π ο ν λ ο ν, Σοφάδες. Τέ μυδιότορμα «Ποιητ' στίχ' έρωτα
θά το εκώση, υποθέτομεν άργότερα το βιβλιοπωλείον «Έστια» τί ό
ποιον και έχει άναίθετα μου-
πολιτικός την έκδοσιν των έ-
πώνων του κ. Σενουσιού.
Τ α κ τ ι κ ή ν “Αναγν
σ τ ρ ι α ν, Χανιά. Και άλλ
άναγνώστριά μας μάς καθημέ
τό γεγονός αυτό, και τό εκ
τηρούσαμεν εν καρδί, θά ή
λαμεν όμως εάν σάς ηρώ
λοι να μάς έδωκατε μερικά
άποδείξεις. Χ ρ. Σ α ρ α ν
δ η ν, Κιλίκης “Αναγν
δυστυχώς, δεν δημοσιεύο
πλέον. Μπορείτε να τις στεί
καθώς και τις φωτογραφ
στην «Οικογένεια». Άρα
είνε ή φωτογραφίας «εργασ
και... καίς. Ι. Η. Α μ β ρ
δ ή ν. Θεσσαλονίκη. Σας
ευχαριστούμε, αλλά τα σ
της “Έλλάδος» που μάς έ
τά έχομε. Μ. Γ. Π. Τό ή
γημά σας όνι έπινής, τό
τοο όμως που συνόδευσ...
μητο ! Δεν καταγίνετε πάλιν
εις την ζωγραφικήν... τότε
λιστα που άνοίξε κι' ή έκδο
οικτογράφων ; Φ ί λ η θ
“Έδεσαν. Σας επαινούμε
με δυο οί στίχοι σας κλει
κάποια σγκληρή. Προσ
στε μόνο να τους καθιστά
στό μέτρο...
Κ ό σ τ α ν Καλατζή
Κέρκυρα. Το θέμα με το
ποιο καταπιαστήκατε ασί
κόκκαλα. Πρέπει να ένε κα
μεγάλος συγγραφέας για
δωση την τραγωδία των τέ
ταίων ημερών ένε κατα
Σ τ ε φ. Σ τ α ν έ λ ο ν. Τ
διήγημά σας σά δύο π
χειρόγραφα τράβη κατω
προς το τέλος τό θαλασσ
Ν. Δ. Ένταθα. Το παρ
ας σας πολύ καλλογαμ
νάχα που τό θέμα του
Στείλτε μάς κανένα άλλο.

BLACK

FLAG

FLAG

FLAG

FLAG

FLAG

FLAG

FLAG

FLAG

FLAG

FLAG

FLAG

FLAG

FLAG

FLAG

FLAG

FLAG

FLAG

FLAG

FLAG

FLAG

FLAG

FLAG

FLAG

Α.Ε.ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ

Έκάστη κλήρωση του Μεγάλου λαχείου είνε αυτότελη :

5.000 λαχνοί κερδίζουν εις έκαστην κλήρωσιν Δραχ. 5.500.000

ΠΙΝΑΞ ΚΕΡΔΩΝ ΜΕΓΑΛΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΔΙ' ΕΚΑΣΤΗΝ ΚΛΗΡΩΣΙΝ

Κλήροι	1	πρός	Δραχ.	2.000.000
>	1	>	>	4' 0.000
>	1	>	>	300.000
>	1	>	>	200.000
>	1	>	>	100.000
>	1	>	>	80.000
>	1	>	>	50.000
>	1	>	>	40.000
>	1	>	>	30.000
>	1	>	>	24.000
>	1	>	>	20.000
>	1	>	>	13.000
>	1	>	>	12.000
>	1	>	>	10.000
>	1	>	>	10.000
>	10	>	Δραχ. 8.000	80.000
>	10	>	>	70.000
>	15	>	>	60.000
>	15	>	>	50.000
>	25	>	>	40.000
>	60	>	>	30.000
>	100	>	>	20.000
>	750	>	>	600.000
>	4.000	>	>	8' 6.000
Κλήροι	5.000	ΚΕΡΑΙΖΟΥΝ	Δραχ. 5.500.000	

Αριθμός τις κερδίζουν εις μίαν Κλήρωσιν ως εκ του' συστήμα-
τος της διανομής των κερδών, πλείονα του ενός κέρδη λαμβάνει
πάντα τα κέρδη ταύτα.

3^Η ΚΛΗΡΩΣΙΣ 26 ΙΟΥΝΙΟΥ

Έκαστον γραμμάτιον διαιρείται εις 4 τμήματα πωλούμενα άντι 50
δραχ. και παρέχοντα δικαίωμα εις τό τέταρτον τών ως άνω κερδών.

“ΒΟΤΡΥΣ”

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

ΟΙΝΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

Μετοχικόν Κεφάλαιον και

Άποδεματικόν Δρ. 50.000.000

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΠΡΑΤΗΡΙΟΝ

Άθηνάς 53.

ΣΥΣΤΗΜΑ ΡΟΥΛΕΤΤΑΣ

Όποιοσδήποτε διαθέτει Δρ. 3.000.

δύνανται να κερδίσουν ασφαλώς Δρ. 1.000

καθ' όσον. Ζητήσατε πληρ. νομπτώς :

DR SMITHSON, Κρατίνου 11.

Προσεχώς στην “ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ”

“ΤΟ ΑΡΟΜΑ ΤΗΣ ΝΥΦΙΑΣ ΜΕ ΤΑ ΜΑΥΡΑ.”

Η ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

- 1) “Η «ΣΟΝΙΑ» δια το Έσωτερικόν Δρχ. 12, δια το Έξωτερικόν Δρχ. 20.
- 2) “Η «ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ» δια το Έσωτερικόν Δρχ. 12, δια το Έξωτερικόν Δρχ. 20.
- 3) “Η «ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ» δια το Έσωτερικόν Δρχ. 12, δια το Έξωτερικόν Δρχ. 10.
- 4) “Ο «ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΑΗ ΖΩΗ» δια το Έσωτερικόν Δρχ. 12, δια το Έξωτερικόν Δρχ. 20.
- 5) “ΑΙ «ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ» δια το Έσωτερικόν Δρχ. 12, δια το Έξωτερικόν Δρχ. 20.
- 6) “Η «ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ» δια το Έσωτερικόν Δρχ. 18, δια το Έξωτερικόν Δρχ. 30.
- 7) “Η «ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ» δια το Έσωτερικόν Δρχ. 18, δια το Έξωτερικόν Δρχ. 30.
- 8) “Ο «ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ» δια το Έσωτερικόν Δρχ. 25, δια το Έξωτερικόν Δρχ. 40.
- 9) “Ο «ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ» δια το Έσωτερικόν Δρχ. 50, δια το Έξωτερικόν Δρχ. 80.

Εκτός των άνωτέρω βιβλίων της «Βιβλιοθήκης», υπάρχουν και πωλούνται εις
τά γραφεία του “Μπουκέτου” ό πρώτος τόμος του “Μπουκέτου” στανιάτατος
και χρυσόδετος άντι 400 δραχμών δια το Έσωτερικόν, καθώς και ό δεύτερος χρυσόδετος άντι Δρχ. 250
γίλιας δια το Έξωτερικόν, καθώς και ό δεύτερος χρυσόδετος άντι Δρχ. 250
δια το Έσωτερικόν και μίας λίρας Άγγλίας δια το Έξωτερικόν.

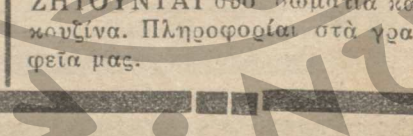
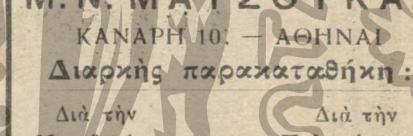
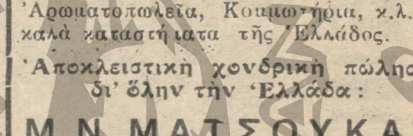
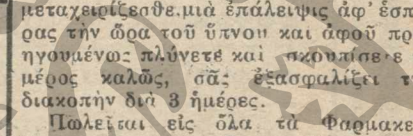
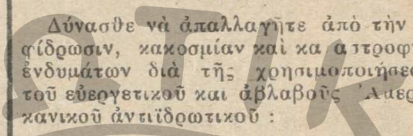
Τά ταχυδρομικά τέλη εις βάρος των άναγνωστών μας, οι όποιοι παρα-
ρακαλούνται με την άξίαν των βιβλίων να μάς εμβάσουν και τά
ταχυδρομικά έξοδα.

ΠΟΥΔΡΑ “ΛΟΡΙΑ,”

ΕΔ. ΠΙΝΩ

ΠΡΟΣΟΧΗ ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ
Ζητείτε την κάτωθι όπογραφή
και τό κάτωθι σήμα.

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

Τὸ Περιδικὸν

‘ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ,

Θὰ δώσῃ εἰς τοὺς ἀναγνώστας
του μίαν .

ΠΟΛΥΤΕΛΗ ΜΗΝΙΑΙΑΝ

ΕΚΔΟΣΙΝ ΠΡΩΤΟΦΑΝΗ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

‘Η „ΜΗΝΙΑΙΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ“ μὲ τὰς
πολλὰς σελίδας της τυπωμένη
ἐπὶ χάρτου πολυτελείας, θὰ
περιέχῃ πολυχρώμους καλλιτε-
χνικὰς εἰκόνας, πίνακας τῶν
διασημοτέρων Ἑλλήνων καὶ ξέ-
νων ζωγράφων. Ὀλόκληρα ἐ-
κλεκτὰ μουσικὰ τεμάχια Ἑλ-
ληνικὰ καὶ ξένα. Εἰκόνες ἀπὸ
τὴν ζωὴν καὶ τὴν κίνησιν τῆς
Πρωτευούσης καὶ τῶν Ἐπαρ-
χιῶν. Διηγήματα, ἱστορίες, ἡ-
θογραφίαι, ποιήματα καὶ ἄλλην
πλουσίαν καὶ ἐνδιαφέρουσαν ὕ-
λην τῶν καλλιτέρων Ἑλλήνων
καὶ ξένων λογοτεχνῶν.

ΑΝΑΜΕΙΝΑΤΕ ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ΤΗΝ ΜΗΝΙΑΙΑΝ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΗΝ

“ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ,”

